56

SUPPLEX LIBELLUS
SANCTISSIMO PATRI
BENEDICTO XIII.
PONTIFICI MAX.
OBLATUS
AB ARCHIEPISCOPIS, ET EPISCOPIS
REGNORUM HISPANORUM.

Summa hujus ſupplicis Libelli.

REi geſtæ ſeries circa Conſtitutionem Innocentii XIII. quæ incipit *Apoſtolici Miniſterii*, exponitur, & monumentis illuſtratur *à* §. 1. uſque ad §. 17.

Confutatur reclamatio nonnullorum Regularium circà ſeptem ejuſdem Conſtitutionis Decreta *à* §. 17. ad §. 32.

Demonſtratur non licere Capitulis Eccleſiarum Cathedralium ſibi ſumere vocem totius Cleri §. 33.

Decem Conſtitutionis Decreta ab aliquot Capitulis impugnata, oſtenditur ad ea non pertinere, & tamen eſſe omninò conſentanea Sac. Concilio Tridentino, aliiſque Eccleſiaſticis legibus *à* §. 35. ad §. 60.

Alia quinque prædictæ Conſtitutionis Capita, quæ attingere poſſunt Capitula, à propoſitis impugnationibus vindicatur *à* §. 60. ad §. 76.

Concluſio Supplicis Libelli *à* §. 76. ad §. 80.

Beatiſſime Pater.

1. ARCHIEPISCOPI, & Epiſcopi Hiſpanorum Regnorum, videlicet Archiepiſcopus *Toletanus*, Archiepiſcopus *Hiſpalenſis*, Archiepiſcopus *Compoſtellanus*, Archiepiſcopus *Tarraconenſis*, Archiepiſcopus *Valentinus*, Archiepiſcopus *Burgenſis*, Archiepiſcopus *Granatenſis*, Epiſcopus *Cordubenſis*, Epiſcopus *Conchenſis*, Epiſcopus *Giennenſis*, Epiſcopus *Carthaginienſis*, Epiſcopus *Gadicenſis*, Epiſcopus *Malacitanus*, Epiſcopus *Oxomenſis*, Epiſcopus *Abulenſis*, Epiſcopus *Salmantinus*, Epiſcopus *Placentinus Ordinis Prædicatorum*, Epiſcopus *Lucenſis*, Epiſcopus *Zamorenſis*, Epiſcopus *Aurienſis Ordinis Sanctiſſimæ Trinitatis*, Epiſcopus *Tudenſis*, Epiſcopus *Caurienſis*, Epiſcopus *Civitatenſis Ordinis Minorum Sancti Franciſci*, Epiſcopus *Legionenſis*, Epiſcopus *Ovetenſis*, Epiſcopus *Pacenſis*, Epiſcopus *Aſtoricenſis Ordinis S. Bernardi*, Epiſcopus *Barchinonenſis*, Epiſcopus *Vicenſis*, Epiſcopus *Gerundenſis*, Epiſcopus *Barbaſtrenſis*, Epiſcopus *Illerdenſis Ordinis S. Auguſtini*, Epiſcopus *Urgellenſis*, Epiſcopus *Dertuſenſis*, Epiſcopus *Celſonenſis*, Epiſcopus *Pampilonenſis*, Epiſcopus *Calaguritanus*, Epiſcopus *Majoricenſis*, Epiſcopus *Segorbienſis*, Epiſcopus *Oſcenſis*, Epiſcopus *Terulenſis*, & Epiſcopus *Tiraſonenſis Ordinis Beatæ Mariæ de Mercede*, (qui omnes ſpecialia in id mandata procurationis jam miſerunt), ad Sanctitatis Veſtræ pedes provoluti humiliter exponunt ea, quæ hic ſubjicientur.

2. Sereniſſimus Rex Catholicus pro eo, quod Hiſpanis Regibus innatum eſt, veræ pietatis ac religionis ſtudio, vehementer dolens, quod in ejus Regnis Eccleſiaſtica diſciplina collabeſceret, pluribuſque in rebus Sacrorum Scita

Canonum, & Sacri Concilii Tridentini Decreta, non eâ, quâ par erat, diligentia servarentur, per suas literas datas die 30. Martii 1721. omnes suorum Regnorum Antistites excitavit ad celebrationem Conciliorum Provincialium, & Diœcesanorum, in memoriam eis revocando Ecclesiasticas leges, quæ id postulabant, simulque eis ante oculos ponendo; quanta soleat esse hujusmodi Conciliorum vis, atque utilitas ad repurgandos mores, controversias componendas, eliminandos abusus, & Clerum omnem in veterem splendorem Virtutis revocandum.

3. Regiæ excitationi obsecundans Archiepiscopus Toletanus, statim Concilium Provinciale indixit, id quod & in aliis Provinciis faciendum parabatur. Intereà tamen temporis contigit obitus san. mem. Clementis XI. in cujus locum die 8. Maji 1721. Pontifex creatus fuit Innocentius XIII. Hic autem postquam ab Apostolico in Hispaniis Nuncio rescivit Provincialia destinari Concilia, significavit Eminentissimo D. Cardinali Belluga, qui ad comitia pro novi Pontificis electione habita venerat, laudare se quidem Regis, ac Præsulum studia de Ecclesiastica redintegranda disciplina, sed Provincialium Conciliorum celebrationem non exigui operis, & negotii futuram, multisque fortasse difficultatibus obnoxiam: Satius idcirco se existimare, quod ab Apostolicâ Sede adhiberentur opportuna remedia, deindeque pro iis ad effectum perducendis Diœcesana Concilia à singulis Episcopis haberentur. De hac Innocentii mente D. Cardinalis Belluga certiorem fecit Catholicum Regem, qui, eâ probatâ, per suas literas Pontificem rogavit, ut Ecclesiasticæ disciplinæ incommoda, quibus erat medendum, à prædicto D. Cardinali intelligeret, iisque pro sua sapientia consuleret. Regia Epistola sic ha-

habet (1) *Mui Santo Padre - Sobre los diferentes importantes puntos, que se tienen que tratar para el major acierto en la Disciplina Eclesiastica de estos mis Reynos, bara presente a la piadosa consideracion de V. S. el Cardenal Belluga todo lo conveniente a estos fines, y sus buenas intenciones. Suplico a V. B. atienda a lo que el referido Cardenal le representare en orden à esto, como cosa tan importante al major bien de la Yglesia. Espero merecer a V. S. este favor al mismo tiempo, que solicito su santa benedicion; Nuestro Señor guarde la mui santa Persona de V. B. al bueno, y prospero regimiento de su universal Yglesia. De Lerma à 16. de Enero de* 1722. *&c.* - Itaque D. Cardinalis Belluga scriptis prodidit singula rerum capita, quæ juxta Regiam quoque mentem visa fuerant pertractanda in Provincialibus Conciliis, eaque non solum obtulit Summo Pontifici, sed etiam misit Catholico Regi, ut ea videret, & an sibi probarentur rescriberet. Omnia laudavit Majestas Sua, & per alias literas petiit à Pontifice, ut super iis solicitudinis suæ partes interponeret, & quid facto opus esset, per Apostolicam Constitutionem decerneret. Literarum, eisque adjuncti folii exemplum hoc est. (2) *Mui Santo Padre. Los diferentes importantes puntos, que para el major acierto de la Disciplina Eclesiastica en estos Reynos baria presentes a la piadosa consideracion de V. S. el Cardenal Belluga, y mis fieles deseos del major bien de la Yglesia me obligan gustosamente a escrivir ultimamente a V. B. en recomendacion de ellos, y de las mismas buenas intenciones del Cardenal, y aviendo entendido por el, que el Apostolico Zelo de V. S. quiere por si, y por su paternal amor tomar todas las providencias de reforma que sobre esta importancia se necesitan en estos mis Reynos, segun el papel, que el Cardenal ba puesto en manos de V. B., y ba remitido tambien a las mias, doi gracias*

(1)
Lettera scritta dalla Maestà del Rè Cattolico alla santa mem. d'Innocenzo XIII.

Beatissimo Padre. Sopra i differenti importanti punti, che devon trattarsi per la maggior osservanza della Disciplina Ecclesiastica di questi miei Regni, farà presente alla pia considerazione di Vostra Santità il Cardinal Belluga tutto il conveniente a questo fine, ed alle sue buone intenzioni. Supplico Vostra Beatitudine di considerare quel che il predetto Cardinale le rappresenterà in ordine a ciò, come cosa sì importante al maggior bene della Chiesa. Spero meritare da Vostra Santità questo favore al tempo stesso, che le domando la sua S. Benedizione. Nostro Signore guardi la Santissima Persona di Vostra Beatitudine per il buono, e prospero governo dell'Universal Chiesa. Lerma 16. Gennaro 1722. &c.

(2)
Altra Lettera di Sua Maestà Cattolica alla sa. me. d'Innocenzo XIII.

Beatissimo Padre. I differenti importanti punti, che per la maggior osservanza della Disciplina Ecclesiastica in questi Regni ha esposto alla pia considerazione di V. Santità il Cardinal Belluga, ed i miei più veri desiderii del maggior bene della Chiesa m'obbligarono con piacere à scrivere ultimamente à V. Beatitudine in raccomandazione de' medesimi, e delle stesse buone intenzioni del Cardinale, dal quale avendo inteso, che l'Apostolico zelo di V. Santità vuole *ex se*, e col suo paterno amore prender tutte quelle

 a V. pro-

providenze di riforma, che sopra sì importante affare sono necessarie in questi miei Regni in conformità della Scrittura, che à V. Beatitudine ha presentata il Cardinale, ed anche ha fatta ricapitare a me; Rendo à V. Santità infinite grazie del suo zelo, e le rinnovo la raccomandazione à favore della medesima, supplicandola che voglia favorirla, e mandarla sì chiara, e resolutivamente dichiarata, come si manifestà in un foglio, che insieme con questa Lettera presenterà à Vostra Santità, e mi prometto, che saranno le sue espressioni benignamente attese, al medesimo tempo, che prego V. Beatitudine della sua Santa Benedizione &c.

Foglio annesso alla Lettera.

Desiderando il Rè, come un bene assai importante per la Chiesa la riforma del Clero Secolare, e Regolare de' suoi Regni, e la disciplina, moderazione, e rimedio a' disordini, che ad essi risultano, & allo stesso stato Ecclesiastico, attesa la moltitudine degl'ordinati, principalmente di Tonsura, & Ordini Minori, senza alcuna necessità, nè avendo prestato alcun servizio alla Chiesa, ed il più delle volte à titolo di Cappellanie fantastiche di niuna, ò d'una molto tenue congrua. E perche S. Maestà riconosce, che questi, ed altri disordini, e pregiudizj, che si patiscono, e si sperimentano ancora nelli giudizj, e specialmente nel proseguimento delle Cause Ecclesiastiche per l'abuso delle inibizioni de' Giudici Superiori *in Curia, & extra Curiam*, colle quali vengono vessate le Parti, facendosegli aggravj notabilissimi nel loro diritto, e spese, rendendosi eterne le liti, delle quali non si vede mai il fine, nascono dall'inosservanza del Santo Concilio di Trento, Sagri Canoni, e Costituzioni Apostoliche, giudicò Sua Maestà conveniente al servizio della Chiesa, e bene dello Stato Ec-

a V. S. por su Zelo, y buelvo a recomendarla a V. B. suplicandola quiera favorecerla, y que venga tan clara, y resolutivamente declarada, como se manifestá por un papel que al mismo tiempo que esta carta presentara a V. S. y me prometo sean sus expresiones benignamente atendidas al mismo tiempo, que solicito de V. B. su santa benedizion. N. S. &c. Folium in Epistola memoratum. *Deseando el Rey como un bien mui importante a la Yglesia la reforma del Clero Secular y Regular de sus Reynos, y la Disciplina, moderacion, y remedio de los desordenes, y perjuicios, que a ellos resultan, y al mismo Estado Eclesiastico por la multitud de Ordenados principalmente de tonsura y menores ordenes sin necesidad alguna, ni servicio de la Yglesia, y las mas veces a titulo de Capellanias fantasticas de mui moderada, o ninguna congrua, porque reconoce su Magestad que estos y otros desordenes, y perjuicios que se padecen, y experimentan en los juicios, y señaladamente en el seguimiento de las causas Eclesiasticas por el abuso de las inibiciones de los Juezes superiores in Curia, & extra Curiam, con lo que se vejan las partes, y se les hazen notables agravios en sus derechos y expensas, haciendose eternos los pleitos a los quales no se les ve el fin, nacen dela inobservancia del Santo Concilio de Trento, Sagrados Canones, y Constituciones Apostolicas, tuvo Su M. por conveniente al servicio de la Yglesia, y al bien del Estado Eclesiastico, y de todos sus Reynos excitar a los Arzobispos, y Obispos de los a que celebrasen sus Concilios Provinciales y Diecesanos, como eran obligados, para que areglasen todo lo referido a las expresadas disposiciones, pero aviendo savido por el Cardenal Belluga, que con sumo zelo sigue esta importancia en Roma el estado de ella, por el Santo Zelo con que Su Santidad la trata, y la entiende la Congregacion que ha señalado para su examen, ha resuelto escribir a Su Beatitud la car-*

carta, que acompaña a eſte papel, que al miſmo tiempo ſe entregarà à Su Beatitud, ſuplicando que toda eſta grave dependencia venga bien reſuelta y declarada, mandando ſu execucion a todos los Obiſpos de eſtos Reynos, y que ninguno pueda por omiſion dexarlo de poner en cumplimiento en ſus Sinodos, ni con pleitos, ni controvercias puedan ſuſpender la execucion, de forma que las providencias de Su Santidad puedan eſcuſar los Concilios Provinciales, que ſe avian de celebrar, dexando ſolo el extrajudicial recurſo a Su Santidad, y ſus Congregaciones por via de conſultas, y repreſentaciones, deſpues de cumplido lo que S. B. ordinare, lo qual ſera para S. M. de mucha complacencia, por lo que reſulta en beneficio de la Yglesia con la major eſtimacion del Eſtado Eccleſiaſtico, y en bien del Reyno.

4 Innocentius, ut eam, quam rei gravitas poſtulabat, maturitatem adhiberet, ſelegit aliquot Eminentiſſimos Dominos Cardinales, ſacra doctrina, pietate, prudentia, rerumque uſu præſtantes, jamque adſcriptos Sac. Congregationi præpoſitæ executioni, & interpretationi S. Concilii Tridentini, videlicet Origum ejuſdem Sac. Congregationis Præfectum, Gualterium, Picum, Zondodarium, Bellugam, & Salernum, addito in hujus particularis Congregationis Secretarium Reverendiſs. Archiepiſcopo Lambertino, qui itidem generalis Congregationis Concilii Secretarius erat. Iis igitur mandavit Pontifex, ut rem totam diligentiſſimè diſcuterent, & remedii afferendi rationem inirent. Et quidem dato ſibi negotio præſtantiſſimi Viri illi per plures menſes ſingulari cura, diligentia, ſtudio, & labore ſatisfecerunt, ſex quoque habitis Congregationibus, auditiſque circa ea, quæ reſpiciebant Regulares, Patribus Procuratoribus Hiſpanis Romæ degentibus. Relata ſubinde fuit Summo Pontifici concors Eminen-

nen-

Eccleſiaſtico, e di tutti i ſuoi Regni, eccitare gl'Arciveſcovi, e Veſcovi de' medeſimi alla celebrazione de' Concilj Provinciali, e Dioceſani, come erano obbligati, per regolare quanto ſi è riferito ſecondo le ſopraccennate diſpoſizioni; ma avendo ſaputo dal Cardinal Belluga, che con ſommo zelo dirige queſt'importante affare in Roma, lo ſtato del medeſimo per il ſanto zelo, con cui Sua Santità lo tratta, e la Sacra Congregazione deputata ad eſaminarlo l'intende, ha riſoluto ſcrivere a Sua Beatitudine la lettera, che viene accompagnata da queſto foglio, il quale le ſarà conſegnato al medeſimo tempo, ſupplicandola diſponga in modo tale che queſta grave pendenza, che venga ben riſoluta, e chiara, ordinandone a tutti i Veſcovi di queſti Regni l'eſecuzione, e che niuno poſſa per omiſſione tralaſciar di porla in effetto ne' ſuoi Sinodi, nè poſſino con liti, e controverſie ſoſpenderne l'eſecuzione, di maniera che le providenze preſe da Sua Beatitudine poſſino ſcuſare i Concilj Provinciali, che dovevano celebrarſi, riſervando a Sua Beatitudine, e ſue Congregazioni l'eſtragiudicial ricorſo per via di conſulte, o rappreſentazione, adempiendo però avanti quanto Sua Santità ordinaſſe, il che ſarà per Sua Maeſtà di grandiſſima compiacenza, atteſo il benefizio, che ne reſulta alle Chieſe, e la maggior ſtima dello Stato Eccleſiaſtico, e bene del Regno.

nentissimorum Cardinalium circa singulos articulos sententia, eamque Eminentissimus Belluga significavit etiam Regi Catholico, cui gratissima fuit.

5. Jussit igitur Pontifex Reverendissimo Lambertino, ut promulgandæ Constitutionis formam juxta Congregationis consilium conscriberet, ejusque exemplum fuit singulis prædictis Eminentissimis Cardinalibus communicatum. Per id verò tempus Regulares Hispani recursum habuere ad Summum Pontificem, conquerentes sua vulnerari privilegia, & efflagitantes, ut antequam ederetur Constitutio, daretur sibi facultas exponendi suas rationes adhibitâ Advocatorum operâ. Annuit Sac. Congregatio, ad quam remissæ à Pontifice fuerunt Regularium preces, interjectoque plurium mensium spatio, tandem obtulerunt ipsi Regulares prolixam Allegationem à quatuor primariis Romanæ Curiæ Advocatis exaratam, quâ in duobus Congressibus perpensâ, Eminentissimi Domini Cardinales nonnulla, tametsi juri conformia, designatæ Constitutionis capita temperari posse censuerunt in gratiam eorumdem Regularium. Interim verò Eminentissimus Belluga miserat Regi Catholico exemplum ipsius Constitutionis, quæ promulganda parabatur.

6. At Innocentius, ut nihil vigilantiæ prætermitteret, singula ejus decreta per se ipsum de integro ad examen revocare gravatus non fuit, adscitis etiam in consilium aliis tribus Eminentissimis Cardinalibus, nimirū Corradino Prodatario, S. Agnetis tunc Secretario Status, & Oliverio Brevium Secretario; Postquam verò dilucidè cognovit omnia fuisse rectè, atque ordine constituta, expediri, & promulgari jussit Literas Apostolicas, signatas die 13. Maji 1723., quas deindè etiam tradi voluit

Emi-

Eminentiſſimo Domino Cardinali Belluga, ut in Hiſpaniam rediens eas Regi perferret.

7. Rex Ludovicus I., qui tunc Regni adminiſtrationem ſuſceperat, lectâ Conſtitutione, quæ Pontificis nomine ſibi reddita fuerat, religioſiſſimi animi ſui ſenſa aperuit eidem Pontifici per literas mox referendas (3) *Mui S. Padre. Haviendo viſto la Bula concedida por V. S. en 13. de Majo de 1723. a inſtancias del Cardenal Belluga aſiſtidas de los ruegos del Rey mi Señor, y mi Padre, he reconocido en ella el amor, y ſantas intenciones con que V. B. atiende a la mejor Diſciplina Eccleſiaſtica de mis Reynos, y deviendome intereſar en que en ellos ſe conſerve y florezca la Religion y piedad, con que ſe han hecho dignos de ſer uno de los miembros mas principales de la Yglesia, y mas favorecidos de la Santa Sede, en que tan dignamente eſta colocado V. S. no puedo dexar de manifeſtar à V. B. mi eſtimacion y conſuelo de verlos atendidos de los cuidados de V. S. aſegurando que por mi veneracion a la Santa Sede y deſeo del major bien de mis Reynos no ceſare jamas de atender a que ſiempre mantengan el reſpecto devido a la Santa Sede, y la mas rendida obediencia a las paternales inſtrucziones de Vueſtra Beatitud. Nueſtro Señor &c.*

8. Subinde idem Rex, intellectâ etiam ſuorum Conſiliariorum ſententiâ, Conſtitutionem ipſam ad omnes ſuorum Regnorum Antiſtites, necnon ad Superiores Regulares miſit, adjuncta ad ejus executionem enixè commendandam Epiſtola, quæ sìc habet. (4) *Reverendo en Chriſto Padre Obiſpo N. de mi Conſejo. La Santidad de N. M. S. Padre Innocencio XIII. a las inſinuaciones del Rey mi Señor, y mi Padre, y por mano del Cardenal Belluga ha concedido Bula ſobre la Reforma del Eſtado Ecleſiaſtico Secular, y Regular de eſtos mis Reynos y Señorios para la mas exacta obſervan-*

(3)
Lettera della Maeſtà Cattolica di Luigi Primo alla ſa. me. d'Innocenzio XIII.

Beatiſſimo Padre. Avendo viſta la Bolla conceſſa da Voſtra Santità alli 13. di Maggio 1723. ad inſtanza del Cardinal Belluga, aſſiſtita dalle preghiere del Re mio Signore, e Padre, ho in eſſa ravviſato il paterno amore, e ſante intenzioni, colle quali attende Voſtra Beatitudine al miglior profitto della Diſciplina Eccleſiaſtica di queſti miei Regni; e dovendomi io intereſſare, che in eſſi ſi conſervi, e fioriſca la Religione, e Pietà, per cui ſi ſon reſi degni d' eſſere de' più principali membri della Chieſa, e i più favoriti dalla Santa Sede, nella quale ſtà sì degnamente collocata la Santità Voſtra; non poſſo omettere di manifeſtarne a V. Beatitudine la ſomma mia ſtima, e conſolazione, vedendoli atteſi dalle ſollecitudini di V. Santità, aſſicurandola, che per la mia venerazione alla S. Sede, e deſiderio del maggior bene de' miei Regni, non ceſſerò giammai di far sì, che ſempre mantenghino il dovuto riſpetto alla ſteſſa Santa Sede, e la più riſpettoſa ubbidienza alle paterne iſtruzioni di V. Beatitudine. Noſtro Signore &c. dal Buon Ritiro 18. Marzo 1724.

(4)
Lettera della Maeſtà Cattolica di Luigi I. a i Veſcovi de' ſuoi Regni.

Reverendo in Criſto Padre Veſcovo &c. del mio Conſiglio. La Santità del Noſtro Santiſſimo Padre Innocenzo XIII. ad inſinuazione del Re mio Signore, e mio Pa-

Padre, e per mezzo del Cardinal Belluga ha conceduta una Bolla ſopra la riforma dello Stato Eccleſiaſtico, Secolare, e Regolare di queſti miei Regni, e Signorie, per la più eſatta oſſervanza, che all'uno, ed all'altro ſtato conviene in conformità del loro inſtituto. Ed avendola io rimeſſa al mio Conſiglio di Caſtiglia, affinche ſopra il di lei contenuto mi rappreſentaſſe ciò, che gli ſi offeriſſe, e pareſſe, come anco in caſo di non incontrarviſi difficoltà alcuna mi ſignificaſſe a chi ſi debba incaricare la più eſatta oſſervanza della medeſima; avendolo eſeguito, e conferito con me tutto ciò, che ha ſtimato conveniente in tale affare, è ſtato riſoluto di mandare a tutti i Prelati Secolari, e Regolari copie ſtampate della mentovata Bolla, raccomandando loro l'eſecuzione, e pratica di eſſa nelle loro Dioceſi, e Diſtretti, con aver preſenti le inſinuazioni fatte a Sua Santità dal Re mio Signore, e mio Padre; intendendoſi ciò ſenza pregiudizio delle mie Regalie, e Juſpatronato Reale. Onde in conformità di tal riſoluzione vi mando copia della predetta Bolla, raccomandandovi (come io fo) la ſua eſecuzione, e pratica nella Voſtra Dioceſi, ſecondo l'eſpreſſo di ſopra; che di tutto ciò, che farete per adempimento di eſſa, mi darò per ſervito, e per mezzo del mio ſottoſcritto Segretario darete avviſo di aver ricevuta la preſente Lettera. Dal buon Ritiro li 31. Marzo 1724.

IO IL RE.

vancia que pertenece a uno y otro eſtado en ſu inſtituto. Y aviendola remitido a mi Conſejo de Caſtilla a fin de que ſobre ſu contenido me informaſe lo que ſe le ofrecieſe y parecieſe: como tambien de que en caſo de ſu practica ſi ſe conſideraſe ſu paſe ſin dificultad alguna, expreſaſe aquien ſe devia encargar la mas exacta obſervancia de ella. Aviendolo executado, y con migo conſultado todo lo que ha tenido por conveniente en eſte aſumpto: He reſuelto remitir à todos los Prelados Seculares y Regulares copias impreſas de la referida Bula recomendandole ſu execucion y practica en ſus Dioceſis, y Deſtrictos, teniendo preſentes las inſinuaciones a Su Santidad del Rey mi Señor, y mi Padre, entendiendoſe eſto ſin perjuicio de mis Regalias y Patronato Real, y en ſu conformidad os remito copia de la mencionada Bula, recomendandoos (como lo hago) ſu execucion, y practica en vueſtra Dioceſi, como va referido, que de todo lo que obrareis en ſu cumplimiento me dare por ſervido, y del recivo de eſta dareis aviſo por mano de mi infraſcripto Secretario. De Buen Retiro a 31. de Marzo 1724. -- Io el Rey -- &c.

9\. Ab humanis erepto Innocentio XIII. *Sanctitas* Veſtra ad Supremam Petri Sedem, univerſo Catholico Orbe plaudente, evecta, Conſtitutionem illam cum omnibus in ea præſcriptis non ſolùm probavit, ſummiſque ornavit laudibus, ſed etiam in forma, ut ajunt ſpecifica, ejuſque tenore inſerto confirmavit, & inſuper addidit -- *Ac quatenùs opus ſit innovamus, & de novo conſtituimus, ordinamus, ſancimus, decernimus, declaramus, illiſque inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; Necnon tàm Dilecto Filio Noſtro, & Sedis præfatæ in Regnis Hiſpaniarum Nuncio nunc, & pro tempore exiſtenti quoad ea, quæ ad ipſum, ejuſque Tribunal pertinent, quam Venerabilibus Fratribus, Archiepiſcopis, Epi-*

ſco-

ſcopis, cæteriſque Locorum Ordinariis, & Superioribus, ac etiam Dilectis Filiis utrique Clero Sæculari, & Regulari eorumdem Regnorum diſtrictè, & ſub interminatione Divini Judicii, Auctoritate præfata harum ſerie præcipimus, & mandamus, ut illa omnia, & ſingula, omni mora, dilatione, & cunctatione ſublata, debita Obedientia exequantur, & accuratè, & exactè ſervent, faciantque reſpectivè illa ab iis, ad quos ſpectat, & quandocunque ſpectabit in futurum, eadem Auctoritate omnimodæ executioni demandari, & inviolabilitèr obſervari --, ut ex Literis Apoſtolicis editis die 23. Septembris 1724., quæ juſſu Sanctitatis Veſtræ relatæ etiam fuerunt in Appendicem Concilii Romani *pag.* 220. Ac prætereà Sanctitas Veſtra mandavit Rmo Nuntio in Aula Matritenſi degenti, ut eaſdem ſuas Literas ad cunctos Præſules tùm Sæculares, tùm Regulares mitteret, proùt re ipſa factum fuit.

10. At nonnulli ex Regularibus Sereniſſimo Regi Philippo V. obtulere ſupplicem quemdam Libellum, cujus formam, propoſitumque jàm non ignorat Sanctitas Veſtra, quæ tùm ex ipſo libello, tùm aliùnde intelligens eoſdem Regulares executionem memoratæ Conſtitutionis ſic declinare, atque eludere, aliam die 27. Martii 1726. promulgavit Conſtitutionem, qua non ſolùm graviſſimis verbis eorum contumaciam objurgavit, omniaque ad impediendam prædictæ Conſtitutionis obſervationem ab iis ſcripta, geſtaque, cum omnibus indè ſecutis, vel ſecuturis, Apoſtolicâ Auctoritate reprobavit, damnavit, proſcripſit; verum etiàm ex vi ſummæ ſuæ Poteſtatis, ſibique debitæ obedientiæ, iterùm diſtrictè præcepit obſervari, & quacumque abjecta cunctatione, vel contraria interpretatione, ad effectum perduci omnia in

eadem Constitutione sancita, ac declarata, renovatis etiam, auctisque pœnis ibidem indictis. Voluit insupèr Sanctitas Vestra tertiam istam Constitutionem per Apostolicum Nuncium reddi ipsimet Catholico Regi, à quo simul petiit Sanctitas Vestra, ut benignè annueret eidem Nuncio imploraturo pietatem, potestatemque suam ad Canonicæ Disciplinæ Patrocinium, ut fusiùs habetur in Literis Sanctitatis Vestræ hìc subjiciendis -- *Carissimo in Christo Filio Nostro Philippo Hispaniarum Regi Catholico* -- *Benedictus Papa XIII.* -- *Carissime in Christo Fili Noster Salutem &c. Ad retinendam propagandamque Ecclesiasticam, & Regularem in tuis istis florentissimis Regnis Disciplinam, atque ad Sacri præsertim Tridentini Concilii præscripta exigendam, dignis etiam tua Majestate votis, & postulationibus obsecundare gestiens felic. record. Innocentius Papa XIII. Præaecessor Noster Constitutionem promulgaverat, quæ incipit -- Apostolici Ministerii -- quàm Nos inter ipsa nostræ Servitutis primordia confirmavimus, eandem non minùs colendæ Dominicæ Vineæ necessariam reputantes, quàm Regni tui rationibus profuturam. Non tàm enim armis, & opibus, quàm Christianis moribus, atque institutis, & Ecclesiastici Ordinis Sanctitate regna firmantur, nec possunt ullo potentiæ munimento consistere, nisi Sacrorum Canonum reverentia, rerumque Divinarum cultus conciliet publicis rebus Cœleste præsidium. Id autem cum sapientissimè intelligeret clar. mem. Ludovicus I., dùm viveret Hispaniarum Rex Catholicus, Filius tuus, eandem Constitutionem obsequentèr excepit, atque Episcopis, Prælatisque Regularibus servandam commendavit, suæque virtutis esse duxit, ut ad uberiorem fructum Apostolicæ solicitudinis opem etiam Regiæ pietatis conferret. At enìm inter hæc argumenta lætitiæ ex Regali* *ob-*

obsequio suscepta, ingens Nobis dolor obortus est de illorum audacia, qui præceteris ex saluberrima Constitutione proficere, aliisque exemplo præire, atque alacri animo maternis curis hujus Sanctæ Sedis obsequi debuissent. Siquidèm ingenti cùm animi acerbitate rescivimus Regulares plerosque incredibili temeritate, non modo debitam Apostolicæ Constitutioni obedientiam detrectasse, sed verbis etiam, factis, scriptisque ità illam excepisse, ut vix scandalum emergere possit huic Sanctæ Sedi injuriosius, aut ab Hispanici nominis religione magis alienum, atque adeò majori studio, zeloque Majestatis tuæ propulsandum. Nos quidem eo majorem ex ejusmodi scandalis dolorem suscepimus, quod Regularium Ordinem, cui nomen dedimus, expressèque in Prædicatorum familia professi sumus, præcipua charitate complectamur, atque ad ejus cultum, ornamentum, & dignitatem studiosissimè advigilemus. Meritis tamen pœnis in detrectantes animadvertere supersedimus, fore sperantes, ut officii memores, stimulis potiùs Instituti sui, quàm pœnis excitati ad saniora consilia revertantur, tùm etiam intercedentibus Superiorum Generalium obtestationibus, qui se dissensionis inscios profitentes, demissam inposterùm ab omnibus Constitutioni obedientiam delatum iri affirmaverunt. Itaque satiùs duximus, disseminatas contra eamdem Constitutionem calumnias, erroresque, nova Constitutione proscribere, eaque potissimùm Capita, quæ ad Regulares pertinent, renovata nostræ Auctoritatis præscriptione, quam reddet Majestati tuæ Venerabilis Frater Alexander Archiepiscopus Rhodiensis, noster, atque hujus Sanctæ Sedis Nuncius, qui eandem cunctis Hispaniarum Episcopis, & Regularium Superioribus mittet, ac nostro etiam nomine ad Canonicæ Disciplinæ patrocinium pietatem, potestatemque tuam implorabit. Tua certè res agitur Carissime in Christo Fili noster, cum Ecle-

clesiasticæ rationes in Regnis tuis laborant, aut dilabuntur. Ut tuam igitur, quæ Dei est, causam suscipe; Et quoniam probè intelligis n n minùs tibi ad Ecclesiam, quæ Regnum est Christi, ornandam, tuendamque, quàm ad temporalis Regni tui securitatem, & amplitudinem allaborandum, indeque Tibi uberiorem cœlestis præmii retributionem esse redundaturam, meritò futurum confidimus, ut cunctis inobedientiæ emendatis exemplis, & contumaciæ deletis vestigiis, Sacra Hispaniarum Disciplina nulla capiat pristinæ celebritatis detrimenta, sed insignia potiùs de tuo præsidio claritatis incrementa suscipiat: Ac Majestati tuæ Apostolicam benedictionem amantissimè impertimur. Datum Romæ die 3. Aprilis anni 1726. --

11. Jussu igitur Sanctitatis Vestræ Apostolicus Nuncius misit tertiam Constitutionem omnibus Archiepiscopis, & Episcopis, itemque Superioribus Regularium, qui statim obtemperarunt in eo, quod spectat ad excipiendas Monialium Confessiones; nec dubitandum, quin similem obedientiam in cæteris quoque rebus sint omnes præstituri, prout de aliquibus compertum verè est.

12. At non ità multo post Capitulum Toletanum, tàm suo, quàm aliorum Capitulorum Castellæ, & Legionis nomine (est enìm in more, ut si quid uni Capitulo disceptandum occurrit cum suo Episcopo, alia etiàm Capitula vicissim ad vires suas in litem sociandas excitentur) fuit Regi Catholico traditus supplex libellus, quo exponebatur ipsorum Capitulorum jura haud leviter ex prędicta Constitutione lædi. Regii autem Consiliarii, ad quos remissus fuit libellus, memores etiam reclamationis, quam antea Regulares proposuerant, censuerunt posse Majestatem Suam permittere, ut tam ipsi Regulares, quam Capitula emergentes dubitatio-

tationes ad Summum Pontificem referrent, additis apud eum Regiis precibus, ut deindè decernere dignaretur quidquid ad eorum tranquillitatem magìs expedire judicasset. Itaque deliberatio capta à Rege Catholico fuit his verbis (5) *Publicado en el Consejo en 21. de Agosto de 1726. -- En vista de esta consulta, y de la antecedente de 8. de Abril que va adjunta, y teniendo presente todo lo occurrido acerca de esta Bula desde antes de su expedicion. He resuelto venir en que las Yglesias pongan todas las razones que se les ofrecieren, y las remitan al Agente general de las Yglesias, que esta en Roma sin embiar sugeto particular para esto. Tambien he resuelto que las Religiones en los puntos, en que juzgan vulnerados sus privilegios escrivan sus razones a algunos de los Procuradores Generales, que tienen en Roma, y he mandado que por la via reservada se escriva a Su Santidad, que por el deseo de la paz, y tranquilidad del Estado Eclesiastico Secular, y Regular he venido en hazer la Suplica, de que Su Santidad los atienda con benignidad en lo que juzgare conveniente --.* Ei autem, qui tùnc negotia Majestatis Suæ curabat in Urbe, mandatum fuit, ut Sanctitati Vestræ significaret id, quod eâ regiâ deliberatione continebatur in Epistola extat ad Calcem

13. Archiepiscopus verò Toletanus, cui etiam alii Antistites in hoc negotio se se commendaverant, veritus, quin aliter quàm esset, Sapientissimi Regis mens fortasse accipi posset, suarum partium putavit esse per Regium Confessarium Majestati Suæ supplicare, ut ad Sanctitatem Vestram similes daret literas, quibus eam rogaret, ut benignè audire etiàm dignaretur rationes ab Archiepiscopis, & Episcopis exponendas pro illæsis firmitèr servandis omnibus ejusdem Constitutionis decretis: Responsumque fuit no-

(5)
Deliberazione di Sua Maestà Cattolica nel suo Real Consiglio.

In vista di questa, e dell'antecedente Consulta delli 8. Aprile, che và annessa, e avendo in considerazione tutto ciò, che è occorso circa questa Bolla fin da avanti che si spedisse; ho risoluto condescendere, che le Chiese proponghino tutte le ragioni, che se gli offerissero, e le trasmettino all'Agente generale delle Chiese residente in Roma, non volendo che per questo fine mandino altro Soggetto particolare. Ho anche risoluto, che tutte le Religioni, sopra quei punti, ne' quali giudicano che si vulnerino li loro Privilegi, scrivino le loro ragioni ad alcuno de' Procuratori Generali, che stanno in Roma: ed ho ordinato, che per via riservata si scriva a Sua Santità, che desiderando la pace, e tranquillità dello Stato Ecclesiastico, Secolare, e Regolare, son concorso a supplicarla, acciò si degni intendergli con benignità in quello che giudicasse conveniente.

nomine Regis in hæc verba (6) *Excelentissimo Señor -- Mui Señor mio. El Rey tiene por mui justificada la representacion de V. Excelencia, y embia oy orden para que se escriva a Su Santidad en nombre de Su Magestad para que oiga tambien a los Señores Obispos y Arzobispos en la Congregacion, en que se trataren las dudas que se propusieren por las Yglesias: la intencion de Su Magestad es sosegar las inquietudes juzgando que este paso de que se an oidos los interesados es conforme a equidad; y mas no pidiendo Su Magestad revocacion, ni suspension de la Bula, ni de punto alguno de los que contiene, y porque no se baga mas ruido es su intencion que no vaja sugeto para esta dependencia; con que sino ay Agente General de las Yglesias, la intencion de Su Magestad es que nombren alguno de los particulares que se ballan en Roma &c. S. Ildefonso y Agosto 27. de* 1726. -- . Proùt mandatum statìm à Rege fuit suam illam prò Archiepiscopis, & Episcopis mentem exponi Sanctitati Vestræ

14. Rebus ità se habentibus Sanctitas Vestra die 5. Novembris superioris anni designavit particularem Congregationem Eminentissimorum Corsini, Orighi, Spinulæ, Petræ, Alberoni, & Falconerii, nec non Reverendissimi Archiepiscopi Lambertini, tanquàm Secretarii. Pro certo tamen habent Oratores id eâ solùm mente gestum esse, ut audiantur dubitationes, quas Capitula, vel Regulares ajebant se habere proponendas; minimè verò (quemadmodùm Procurator Capitulorum fuit interpretatus) ut omnia Constitutionis decreta quasi de integro discuti, & examinari debeant, & in disceptationem vocari. Hoc enim profectò nimis abhorrere videretur à Dignitate, Majestate, & Auctoritate Sedis Apostolicæ, postquàm Constitutio, de qua agitur, tan-

(6)
Lettera del P. Gabriel Bermudez Confessore di Sua Maestà Cattolica a Monsignor Arcivescovo di Toledo.

Eccellentissimo Signore. Il Rè giudicando molto giusta la rappresentazione di Vostra Eccellenza ordinà, che in suo nome si scriva a Sua Santità, a fin che nella Congregazione, ove si trattassero i Dubbj, che si proporranno da' Capitoli, siano anche uditi li Monsignori, Vescovi, ed Arcivescovi. L'intenzione di Sua Maestà è di smorzare le inquietudini, stimando che il passo di esser sentiti gl'interessati sia conforme all' equità; ed inoltre non domanda Sua Maestà la revocazione, o sospensione della Bolla, o d'alcuno de' punti in essa contenuti, e perche non si faccia più rumore, è sua intenzione, che non vada per questo affare alcuno a Roma; sicche se non vi è Agente Generale de' Capitoli, l'animo suo è, che nominino alcun particolare, che sia in Roma &c. S. Ildelfonso 27. Agosto 1726.

q Epistola extat ad Calcem

tanta præmiſsâ maturitate fuit promulgata, & ubique locorum evulgata, ac bis ſolem- niter confirmata ab ipſa Sanctitate Veſtra, quæ etiàm plura ad ejus normam conſtituit in Romano Concilio ſub annum 1725. ha- bito, nec dubitaſſet (ut intellectum ab Ar- chiepiſcopis, & Epiſcopis Oratoribus fuit) univerſa quoque ejuſdem Conſtitutionis de- creta iſti Sacro Concilio inſerere, niſi eo- rum præſcriptum jàm in Romana Provin- cia ſervari conſueviſſet. Potiſſimùm verò cum omnia illius Conſtitutionis Capita con- ſentanea adeò ſint venerandis Eccleſiæ le- gibus, Concilii Tridentini decretis, & Pon- tificiis Conſtitutionibus jam anteà promul- gatis, quæ omnia vel à Capitulis, vel à Regularibus impugnari nefas eſſet.

15. Nec certè eorum conſilia hùc ſpectare credendum ullo pacto eſt, cum præſertìm in memorato ſupplici libello, qui Capitu- lorum nomine oblatus fuit Catholico Regi hæc habeantur ſub initium verba -- (7) *Glo- riandoſe las Yglesias, y Clero de Eſpaña del mas exacto cumplimiento de los decretos Apoſto- licos, eſpecialmente de los del Santo Concilio Tridentino, que al preſente en eſtos Reynos de Vueſtra Mageſtad floreze en la miſma devida obſervancia, que tuvo deſde ſu publicacion* --. Quod quidèm aut ità eſt, aut non eſt: Si ità eſt, jam nullus reclamationi, & queri- moniæ locus eſſe poterit, quia Conſtitutio in id collimat, ut Apoſtolica Decreta, & Sac. Concilii Tridentini Sanctiones exactè ſerventur, proindèque ad ſummum dici poſ- ſet, Conſtitutionem illam fuiſſe ſupervaca- neam, minimèque neceſſariam; Si verò non ità eſt, utique multò minùs dolendum, aut in querelam vertendum, quod Sum- mus Pontifex paſtorali ſuo muneri ſatisfece- rit, redintegrando, quâ parte elanguerat,

vi-

(7)
Gloriandoſi le Chieſe, e Clero di Spagna di eſattamente adempire i Decreti Apoſtolici, e ſpecialmen- te quelli del Santo Concilio di Trento, che preſentemente fiori- ſce in queſti Regni di V. M. con quella ſteſſa dovuta oſſervanza, che s'ebbe nel principio della publica- zione di eſſo.

vigorem Ecclesiasticæ Disciplinæ ad normam Concilii Tridentini, & aliarum sacrarum Legum, simulque summovendo, vel prȩoccupando ea, quæ cum illarum sententia cohærere non possent. Quid enim aliud est hoc, quàm obsecundare religiosissimis Hispani Cleri votis in eo supplici libello patefactis?

16. Atque hinc admiratione defixos tenuit omnes, quod per occasionem cujusdam Causȩ *Giennen Ordinum* proponendȩ in Sacra Congregatione Concilii die 25. Januarii proxime præteriti, oblatum eidem Sacræ Congregationi fuerit quoddam Memoriale typis impressum, subscriptumque à N. N. Curiali, asserente se Procuratorem, & Agentem Capituli Hispalensis: In eo enim multa supponebantur aliena à veritate, quàm pandunt documenta superiùs relata, nec non plura dicebantur prorsus indigna, quæ & scriberentur, & hìc referantur. Itaque Sacra Congregatio Concilii (nemine, etiam loquente, Archiepiscoporum, & Episcoporum nomine) ut publicam ederet reprobationem eorum, quæ ibidem continebantur, tantamque Scribentis temeritatem non pateretur inultam, rescripsit in hæc verba -- *Quoad memoriale typis impressum, & directum Sacræ Congregationi subscriptum à N. N. tanquam Procuratore speciali, & Agente Capituli Hispalensis, idem non conservetur inter regestra Sacræ Congregationis, sed laceretur, & circumscribatur, & dictus N. N. carceretur, & à scribendo in Sacra Congregatione suspendatur* --

Vito Angelo Cavallotti.

Vitus Angelus Cavallotti.

17. Ut autem Sanctitas Vestra cognoscat, quàm immeritò reclamaverint Constitutioni, tùm nonnulla Capitula, tùm aliqui Regulares, operȩ pretium visum est breves hìc subiicere adnotationes circa decreta, quæ

quæ utrumque Clerum refpiciunt. Atque ut initium ducatur ab iis feptem, quæ ad Regulares pertinent; Primùm, quod in Conftitutione Innocentiana quartumdecimum locum tenet (8) innovat præfcriptum à Sacro Concilio Tridentino, quod in *Cap.* 3. *feff.* 25. *de Regularibus* fic habet -- *In Monafteriis, & domibus tàm virorum, quàm mulierum bona immobilia poffidentibus, vel non poffidentibus, is tantum numerus conftituatur, ac in pofterum confervetur, qui vel ex redditibus propriis Monafteriorum, vel ex confuetis eleemofynis commodè poffit fuftentari* --. Hæc eft lex Sacri Concilii, cui confonant plures Apoftolicæ Conftitutiones (9), & cui perfectè obfecundat Decretum Innocentianæ Conftitutionis. Quid ergo? licebitne Regularibus contradicere huic fapientiffimæ legi jam latæ in Tridentino Concilio, quod in tota Hifpania ftatim promulgatum, & ftatim obfequentiffimè exceptum fuit? Afferentne privilegium, quod per Conftitutionem Innocentianam vulneretur? At nullum unquam hac de re privilegium Regularibus ullis indultum à Sede Apoftolica certè fuit.

18. Secundum decretum (quod in Conftitutione eft decimumquintum) loquitur de Religiofis fufcipere debentibus Ordines ab Epifcopo, in cujus Diœcefi morantur (10). Porrò id conftitutum à Sacra Tridentina Synodo fuit *feff.* 23. *de reformat. cap.* 8., ibi -- *Unufquifque à proprio Epifcopo ordinetur* --. Addita ampliffima omnium privilegiorum derogatione. Sub hoc autem Conciliari decreto comprehendi etiam Regulares declaravit Gregorius XIII., ut refert Gallemart ad eum Concilii locum fub *num.* 2. inquiens -- *Sanctiffimus Dominus nofter Gregorius XIII. ftatuit, ut Regulares fufpiciant Ordines Sacros*

(8)
CAP. XIV.
Conftitutionis Innocentii XIII.

Prætereà, ut Clauftralis quoque Difciplinæ vigor illibatus permaneat, Pontificiæ Noftræ follicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cum itàque experientiâ compertum fuerit, quantùm detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad Religiofum habitum admittantur, quàm vires redituum patiantur, moderno, ac pro tempore exiftenti Noftro, & Apoftolicæ Sedis in iifdem Hifpaniarum Regnis Nuntio per præfentes committimus, & mandamus, ut curet, & vigilantiam adhibeat, ne contra præfcriptum memorati Concilii Tridentini in Monafteria, Conventus, & Domos, tàm Virorum, quàm Mulierum, fivè bona immobilia poffideant, fivè non poffideant, major numerus recipiatur, quàm qui, vel ex proventibus propriis ipforum Monafteriorum, Conventuum, aut Domorum, vel ex confuetis Eleemofynis, aliifve quibufcunque obventionibus, in commune tamen conferendis, commodè poffit fuftentari.

(9)

S. Pius V. *in Conftitutione* 8. *Bullar. Tom.* 2.

Gregorius XIII. *in Conftitutione* 8. *Bullar. Tom.* 2.

Clemens VIII. *Conftitutione* 60., *& Conftit.* 83. *Bullar. Tom.* 3.

Paulus V. *Conftitutione* 3. *Bullar. Tom.* 3.

Urbanus VIII. *Conftitut.* 83. §. 10., *& feqq. Bullar. Tom.* 4.

Innocentius XII. *Conftitution.* 95. §. *Ut autem*.

(10)
CAP. XV.
Conftitutionis Innocentii XIII.

Quotiès verò Regulares ad Ordines erunt promovendi, fervetur

cros ab Episcopis, in quorum Diœcesi sunt Monasteria, in quibus tunc degunt, vel dimissorias ab eis accipiant juxtà hoc decretum -- . Quin imò id ipsum antea præscriptum fuerat à Bonifacio VIII. in *cap. Cum nullus de temp. Ordin.*, & à Generali Concilio Lateranensi habito sub Leone X., ut videre est in ejus Constitutione 22. §. 11. & 21., ubi non solùm omnibus privilegiis, sed etiam consuetudinibus contrariis derogatum legitur. Quare Clemens VIII. inhærendo tàm huic Constitutioni, quàm Sacro Concilio Tridentino, decretum edidit, quo expressè cavetur Regulares pro Ordinibus suscipiendis adire debere Episcopum Diœcesanum Quod quidem decretum Sanctitas Vestra, cui exploratissima sunt privilegia omnia, quibus Regulares hodie gaudent, omninò servandum edixit in Concilio Romano *Tit.* 21. *cap.* 2. Tantum igitur abest, quod Constitutio Innocentiana quidquam in hoc detrahat de privilegiis Regularium, ut potiùs eorum commodo adiectum in ea fuerit id, quod nec à Lateranensi, nec à Tridentino Concilio, nec à decreto Clementis VIII. indulgebatur.

19. Tertium decretum (quod in Constitutione est decimum sextum) (11) adamussim consonat decreto Concilii Tridentini *Cap.* 4. *sess.* 25. *de reformat.*, in quo sic statuitur -- *Bonifacii VIII. Constitutionem, quæ incipit: Periculoso: renovans S. Synodus universis Episcopis sub obtestatione divini judicii, & interminatione maledictionis æternæ præcipit, ut in omnibus Monasteriis sibi subiectis Ordinario, in aliis verò Sedis Apostolicæ auctoritate, clausuram Sanctimonialium, ubi violata fuerit, diligenter restitui, & ubi inviolata est, conservari maximè procurent: Inobedientes, atque contradictores per censuras Ecclesiasticas, aliasque*

tur omninò Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum à piæ memoriæ Clemente Papa VIII. Prædecessore etiam Nostro confirmatum die 15. Martii 1596., quo sancitur non ad alium, quàm ad Episcopum Diœcesanum Literas Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione à suis Superioribus esse dirigendas, præterquàm in casu, quo Diœcesanus à Diœcesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus, quo etiam casu in Literis Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi Diœcesani absentia, vel de illa alia causa, videlicèt quod ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen quoad prædicta Regularibus illis, quibus per speciale Privilegium à Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut à quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo Indulto nihil per præsentes innovare intendimus. Ne verò incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis varia Diœcesis Loca inhabitantibus, per mensem ante singulis vicibus publico Edicto ab iisdem Episcopis denuntietur se ordinationes esse habituros, adeòut quoties denuntiatio hujusmodi facta non fuerit, indè satis intelligant Regulares Episcopum Diœcesanum ordinationes ea vice minimè esse habiturum, sibique idcircò licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum Literis Dimissoriis suorum Superiorum ad eum directis, servata in iis forma superiùs expressa.

(11)
CAP. XVI.
Constitutionis Innocentii XIII.

Episcopi in omnibus Mulierum Monasteriis sibi subjectis Ordinaria, in aliis verò exemptis Auctoritate Sedis Apostolicæ inconcussè observari curent, quæ circa Sanctimonialium clausuram, vetitum-

quæ pœnas, *quacunque appellatione postposita*, *compescentes*, *invocato etiam ad hoc*, *si opus fuerit*, *auxilio brachii secularis* --. Poteruntne Regulares conqueri, quod Constitutio aliud præscribat, quàm quod jàm fuerat à S. Synodo decretum? Habentne ullum privilegium, cujus ope arcere possint Episcopos ab exequendo id, quod tàm disertis verbis, atque etiam sub obtestatione divini judicii, & interminatione maledictionis æternæ ipsis injungitur?

20. Quartum decretum (quod in Constitutione est decimum septimum) tres habet partes (12). In prima admonentur Regulares non licere ipsis confessiones excipere extra limites in licentia Ordinarii præfinitos, vel circa tempus, vel circa locum, vel circa Personas. Promanat hoc à Sac. Concilio Tridentino *Cap.* 15. *sess.* 23. *de reformat.* ubi statuitur -- *Nullum etiam Regularem posse confessiones Secularium*, *etiam Sacerdotum*, *audire*, *nec ad id idoneum reputari*, *nisi aut Parochiale Beneficium*, *aut ab Episcopis per examen*, *si illis videbitur esse necessarium*, *aut aliàs idoneus judicetur*, *&* *approbationem*, *quę gratis detur*, *obtineat*, *privilegiis*, *&* *consuetudine quacunque etiam immemorabili non obstantibus* --. Enim verò cum extra tempus in concessione facultatis prefinitum, & relatè ad Personas diversas ab iis, quæ designatæ ibidem sunt, ac pro alio loco præter illum in eadem facultate expressum, Regularis verè careat approbatione Episcopi, planè sequitur vetitum illi à Concilio esse confessiones auscultare extrà terminos in Episcopi licentia constitutos. Ex defectu autem jurisdictionis manifestum quoque est confessiones aliter exceptas, ipso jure irritas, & absolutionis beneficio vacuas reddi, ut apertiùs denuntiatur in postrema Sancti-

titumque in dicta Monasteria ingressum, tàm in Decretis Tridentinæ Synodi, quàm in Constitutione similis memoriæ Gregorii Papæ XIII. etiam Prædecessoris Nostri edita Idibus Januarii Anni millesimi quingentesimi septuagesimi quinti providè ordinata sunt.

(12)

C A P. XVII.

Pars I. Constitutionis Innocentii XIII.

Perpendentes etiam Christianę Reipublicæ in primis expedire, ut Ministerium, ac potestas Clavium in remittendis, retinendisque peccatis rectè exerceatur, declaramus Sacerdotes tàm Sæculares quàm Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quoad locum, vel quoad genus Personarum, vel quoad tempus, non posse Pœnitentiæ Sacramentum administrare extra tempus, vel locum, vel genus Personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocunque Privilegio, etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente nullatenùs suffragaturo.

tatis Vestræ Constitutione (13). Nec sanè Regulares contendere possunt donatos se unquam fuisse tali privilegio, ut cessante jurisdictione istud sacramentale judicium valere possit.

21. In altera decreti parte (14) innovatur, confirmaturque Bulla Innocentii XII. edita die 19. Aprilis 1700., cujus verba hæc sunt... *Decernimus, & declaramus Bullam Cruciatæ Sanctæ nihil novi juris induxisse, nullumque privilegium continere quoad approbationem Confessariorum contra formam ejusdem Concilii Tridentini, & prædictarum Constitutionum Apostolicarum, adeout Confessarii tàm Seculares, quàm Regulares, quicumque illi sunt, in vim dictæ Bullæ Cruciatæ à Pœnitentibus ad audiendas eorum sacramentales confessiones electi nullatenus confessiones hujusmodi audire valeant, sine approbatione Ordinarii, & Episcopi Diœcesani loci, in quo ipsi pœnitentes degunt, & Confessarios eligunt, vel ad excipiendas confessiones requirunt, nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab aliis Ordinariis aliorum locorum, & Diœcesum obtentam, etiamsi pœnitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent. Confessiones autem aliter, & contra earundem præsentium, aliarumque Apostolicarum Constitutionum formam deinceps faciendas, & excipiendas respectivè, præter quam in casu necessitatis, in mortis articulo, nullas fore, irritas, & invalidas, & Confessarios ipso jure suspensos esse, & etiam rigidè puniendos ab ipsis Ordinariis locorum: Porrò quancumque contrariam opinionem, tanquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam, prætenso quovis contrario usu, contrariaque consuetudine etiam antiquissima minimè obstantibus, motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus harum serie damnamus, & reprobamus,*

(13)
C A P. III.
Constitutionis Sanctissimi Domini Nostri Benedicti XIII.

Porrò injungimus quoque exactam ejusdem Innocentii Constitutionis observantiam circa Confessiones à Regularibus prędictis, nec etiam ex Indulto, quod eis competere perperàm prætenditur in vim Bullæ Cruciatæ Sanctæ nuncupatę, nec ex alio quocunque Privilegio excipiendas absque præcedente approbatione, & licentia Ordinarii pro tempore existentis loci, in quo Sacramentum Pœnitentiæ ministretur, servata quoque limitatione, quæ in ipsa licentia ab eodem Ordinario adjecta fuerit, vel quoad tempus, vel quoad locum, vel genus Personarum; declarantes, quod in omnibus casibus prędictis, Confessiones alitèr factæ, & respectivè exceptæ, nullæ, atque invalidæ, ipsique Confessarii eo ipso suspensi erunt.

(14)
C A P. XVII.
Pars 2. Constitutionis Innocentii XIII.

Cumque idem Innocentius Prędecessor per suas die decimanona Aprilis Anni millesimi, septingentesimi expeditas Literas decreverit Sacerdotibus tàm Secularibus, quàm Regularibus, non licere Confessiones eorum, à quibus ex Indulto prædictæ Bullæ Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque præcedenti approbatione Ordinarii illius loci, in quo ipsi Pœnitentes degunt, & Confessores eligunt, etiamsi ab Ordinariis aliorum locorum antea approbati fuissent, ac etiamsi Pœnitentes Ordinariis illis, qui Confessores electos approbassent, subditi essent; necnon Confessiones alitèr factas, ac respectivè exceptas, nullas fore, irritas, & invalidas, & Confessores ipso Jure suspensos esse; Nos eandem Constitutionem approbantes, confirmantes, & innovantes &c.

mus, contrariumque usum, & contrariam consuetudinem hujusmodi, penitùs, & omninò abrogamus, & abolemus --

22. In tertia demum parte (15) declarat Constitutio, de qua loquimur, quòd approbationi juxta præscriptum Innocentii XII. impetrandæ ab Episcopo Diœcesano non intelligitur satisfactum per licentiam traditam ab Episcopo, qui vità functus fuerit, vel ad aliam Ecclesiam translatus, cum dici ampliùs non possit eum esse Episcopum talis loci, nec impleatur finis memoratæ Bullę collimantis in hoc, ut qui pro tempore talem regit Ecclesiam, perspectam habeat idoneitatem illorum, quorum opera versatur circa oves sibi commissas, ac de quibus rationem Deo est redditurus, ut perpendunt egregii Theologi (15. A). Quemadmodum proinde Regulares refragari nequeunt definitioni ab Innocentio XII. editæ, ita nec etiam impugnare possunt explicationem adjectam in Constitutione Innocentii XIII., satis enim constat nullo numero habendam esse licentiam impertitam ab eo, qui ampliùs non existat Episcopus loci, in quo confessiones excipiendæ sint, si eam revocet ille, cui in præsentiarum subsunt pœnitentes, in quos exercenda à Confessariis est jurisdictio: Itaque nihil in hoc pariter est, in quo Regulares conqueri de violatis privilegiis suis possint.

23. Quintum Decretum (quod in Constitutione est decimum octavum) (16.) innititur Sacri Concilii Tridentini decreto in eodem *Cap.* 15. *sess.* 23. *de reformat.*, ubi decernitur *Nullum Sacerdotem etiam Regularem posse confessiones Secularium, etiam Sacerdotum audire &c. nisi ab Episcopo approbationem obtinuerit* -- sublato quocunque privilegio, & quacunque consuetudine, etiam immemorabili. Ab

(15)
CAP. XVII.
Pars 3. *Constitutionis Innocentii XIII.*

Declaramus insupèr prędictis Sacerdotibus tàm Sæcularibus, quàm Regularibus ad Confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocunque alio Privilegio electis suffragari minimè etiam posse, quod approbati aliàs fuerint ab Episcopo illo, qui aliquandò fuerit Ordinarius loci, in quo Confessiones audiendæ sint, sed talis tunc temporis ampliùs non existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatui renunciaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam Auctoritate Apostolica translatus reperiatur; sed necessariam omnino esse illius, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Diœcesi exerceat approbationem. Hæc tamen suffragetur etiam tacita, eaque adesse censeatur, quousque præcedens licentia; sive approbatio duret, & revocata ab eo non fuerit; in quo casu nova, & expressa impetranda erit, si illa præcedenter obtenta, vel per temporis adscripti lapsum expiraverit, vel per posteriorem revocationem sublata fuerit.

(15. A.)
Suar. de Pœnit. Sacram. *disput.* 28. *sect.* 8. *num.* 4. §. *Cesned. Crist. Theol.* Tom. 3. disput. 30. sect. 5. nu. 103., 106. & 107.

(16)
CAP. XVIII.
Constitutionis Innocentii XIII.

Meminerint quoque Regulares se excipere non posse Confessiones Monialium, tametsi eorum regimini, & gubernio subjectæ sint, nisi ultra licentiam suorum Prælatorum Regularium præcedat examen coram Episcopo Diœcesano faciendum, ejusque specialis quoad Confessiones dictarum Monialium approbatio; remota quacunque contraria consuetudine etiam immemorabili.

Ab hoc autem decreto exceptos censeri duntaxat Regulares, quos sui Superiores destinaverint audiendis confessionibus Religiosorum ex eodem proprio Monasterio, & ad hujusmodi exceptionem significandam adiectam fuisse vocem illam *Secularium*, hoc est degentium extra Claustra illius proprii Monasterii, vel Conventus, satis evincitur ex quo alioquin sequeretur affirmandum, posse qnemcunque Regularem, sine ullius Episcopi approbatione, & licentia, excipere confessiones universorum Religiosorum ex omnibus diversis Monasteriis, diversisque Regularibus Ordinibus, itemque omnium Sanctimonialium, etiam Episcopis subiectarum, & non tantum in eadem Diœcesi, sed & in quacunque Orbis parte; Quæ tamen quàm absurda sint, & à Tridentinorum Patrum mente aliena, nemo non perspicit. Quamquam verò *S. Pius* V. in *Constit.* 41. *Bullar. Tom.* 2. edixerit nolle se, Confessarios Monalium viventium sub cura Regularium ab Ordinario exa minari; deprehensis tamen incommodis inde profluentibus, Pianam illam Constitutionem, tam circa id, quàm circa alia Regulares spectantia, reduxit ad terminos Juris communis, & Sac. Concilii Tridentini Gregorius XIII. in *Constitut.* 9. *Bullar. Tom.* 2.

24. Sed nullus jam relinquitur locus dubitandi post apertissimam legem à Gregorio XV. latam in *Constitut.* 18. *Bullar. Tom.* 4., ubi in §. 5., sic habetur -- *Confessores verò sive Regulares, sive Seculares quomodocumque exempti, tàm ordinarii, quàm extraordinarii, ad Confessiones Monialium, etiam Regularibus subjectarum, audiendas nullatenus deputari valeant, nisi priùs ab Episcopo Diœcesano idonei judicentur, & approbationem, quæ gratis concedatur, obtineant* -- Adjectis ad ejusdem Con-

Constitutionis calcem declarationibus editis à Sacra Congregatione Concilii, & ab ipso Gregorio, nec non ab Urbano VIII. approbatis, quarum tres his verbis conceptæ sunt -- *Ad IX. Regulares generaliter ab Episcopo approbandos ad confessiones Personarum Secularium audiendas, nequaquàm censeri approbatos ad audiendas confessiones Monialium sibi subjectarum, sed egere quoad hoc speciali Episcopi approbatione* -- *Ad X. Regularem ad audiendas confessiones Monialium unius Monasterii ab Episcopo approbatum, minimè posse audire confessiones Monialium alterius Monasterii* -- *Ad XI. Confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium confessiones pro una vice audiendas, haud posse pluries in vim approbationis ejusmodi illarum confessiones audire, sed ab Episcopo toties esse approbandos, quoties casus deputationis contigerit* -- Adeò ut contrariam consuetudinem, etiamsi immemorabilem, non suffragari determinaverit Sac. Congregatio Concilii in *Cadurcen.* 12. *Iulii* 1652. (17)

25. Et licet opponant Regulares Gregorianam illam Constitutionem, Rege Philippo IV. rogante, suspensam ab Urbano VIII. Pontifice fuisse, donec aliter à S. Sede Apostolica decerneretur: Verisimile tamen est huic temporariæ provisioni causam non id præbuisse, quod circa Confessarios Monialium ab Episcopis approbandos fuerat in ea præscriptum, sed illud potiùs, quod circa alia versabatur, ejusdemque Bullæ verbis mox referendis continebatur -- *Administrantes bona ad eadem Monasteria Sanctimonialium, ut præfertur etiam Regularibus subjectarum pertinentia, sive Regulares extiterint, sive Seculares quomodolibet exempti, Episcopi loci, adhibitis etiam Superioribus Regularibus, singulis annis rationes administrationis, gratis tamen* exi-

(17) *Apud Monacell. Formul. Leg. Tom.* 2. *tit.* 5. *form.* 15. *n.* 6.

exigendas , reddere teneantur, ad idque juris remedio cogi , & compelli queant . Liceatque Episcopo ex rationabili causa Superiores Regulares admonere , ut ejusmodi Confessores, atque Administratores amoveant , iisque Superioribus id facere detrectantibus, aut negligentibus, habeat Episcopus facultatem prædictos Confessores & Administratores amovendi, quoties, & quando opus esse judicaverit. Ac similiter possit Episcopus una cum Superioribus Regularibus quarumcunque Abbatissarum , Priorissarum, Præfectarum , vel Præpositarum eorumdem Monasteriorum quocunque nomine appellentur, electionibus per se , vel per alium interesse , ac præsidere , absque ulla tamen ipsorum Monasteriorum impensa.

26. Itaque Summus Pontifex Clemens X. anno 1670. per generalem Constitutionem , quæ est 7. *To. 6. Bullarii* , (omissis ceteris, quæ Gregorius XV. constituerat circa Moniales Regularibus subjectas) eamdem legem, quam ille ediderat, de impetranda ab Episcopis speciali approbatione pro earum Confessariis, instauravit decernens in §. 4 -- *Religiosos generaliter approbatos ab Episcopo ad Personarum Sęcularium Confessiones audiendas , nequaquam censeri approbatos ad audiendas Confessiones Monialium sibi subjectarum, sed egere quoad hoc speciali Episcoporum approbatione , atque approbatos pro audiendis Confessionibus Monialium unius Monasterii minimè posse audire Confessiones Monialium alterius Monasterii . Itidemque Confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium Confessiones pro una vice audiendas , haud posse expleta deputatione in vim approbationis hujusmodi illarum Confessiones audire, sed toties ab Episcopo approbandos, quotiès casus deputationis contigerit* -- Abrogatis in hac etiam Bulla quibuscunque Or-

di-

dinum Religiosorum privilegiis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus.

27. Supplicarunt quidem statim Regulares, obducta suorum privilegiorum specie, ut hæc Bulla à Regio Consilio retineretur. At quænam Regii Fiscalis, omniumque Consiliariorum sententia fuerit, pretium operæ est audire ex ipsius Fiscalis testimonio (18), quod sic se habet -- *Ego* (suspensionem Brevis Apostolici) *petere renui, & Patres Supremi Consilii agnoscendo foveri debere, ut in agro Dominico potiùs flores honoris, & honestatis fructus in ubertate succrescerent, consuluerunt Regi retentionis remedio locum in iis causis non superfore, nec exercitium admittendum laicæ potestatis*. Quare Bulla Clementis X. tùm in Hispanis Regnis, tùm alibi obsequentissimè excepta fuit, ut olim Sac. Congregationi de hoc percuntanti respondit Reverendissimus Aldrovandus, dum munere Nuncii Apostolici in Hispania fungeretur. Ac proinde per eamdem Bullam Clementinam sublata etiam de medio fuit temporaria, & provisionalis suspensio Bullę Gregorii XV., quam Urbanus fecerat in Hispania, ut rectè animadvertit Synodus Malacitana anni 1671. *lib.* 1. *Tit.* 25. §. 2. in annotatione ad ipsius marginem posita his verbis -- *Adviertase, que aunque la Bulla de Gregorio XV. que babla sobre la aprobacion destos Confessores de Monjas, se mandò suspender en los Reynos de España por la Santidad de Urbano VIII., oy corre lissamente en toda la Christiandad esta disposicion, y forma, sin suspension alguna, porque la de Urbano queda de su naturaleza revocada por la nueva Bulla de N. M. S. P. Clemente X. como d'ella consta, la qual es universal en todas las clausulas derogatorias* -- Atque hinc in ista celebri Synodo habita ab Episcopo Idelphonso de

(18) *Salcedo de leg. Politic. lib. 2. cap. 6. §. 2. nu. 22. -- Hos Catholicos gressus insectando Patres Supremi Consilii, cùm me fungente munere Regii Fiscalis, Regulares intercessissent, ut à me peteretur retentio Brevis Apostolici expediti à Pontifice Clemente X. anno 1670. primo Sui Pontificatus, in quo Regularium privilegia quoad prædicationem Verbi Dei, & Sacramenti Pœnitentiæ administrationem declaravit juxta Constitutiones S. Concilii Tridentini. Etsi quamplura exponerent tutantia jura privilegiorum, ne indecorum aliquod obreperet, aut vitiosum quidquam perniciosè in segetem Spiritualem coalesceret, si suspensioni Brevis Apostolici daretur locus, & ego petere renui, & Patres Supremi Consilii agnoscendo foveri debere, ut in agro Dominico potius flores honoris, & honestatis fructus in ubertate succrescerent, consuluerunt Regi retentionis remedio locum in iis causis non superfore, nec exercitium admittendum laicæ Potestatis; Nam etsi aliàs defensio impartiri posset in tuitionem Ecclesiasticorum, qui vim patiuntur: non verò in hoc casu, cum esset insidiari Spirituali Potestati, quod nefas est, ac Regibus nostris inhibitum sub reatu ex leg. 1. tit. 1. par. 2.*

S. Thoma, Ordinis Prædicatorum, loco supra citato, ita circa Regulares cautum fuit. *Sepan que los generalmente aprobados para confessar Seglares no lo estan para confessar Monjas, aunque sean sujetas a los mismos Regulares, sinoque los Confessores Ordinarios y extraordinarios necesitan de especial aprobacion, y licencia delos Obispos, y que los aprobados para confessar Monjas en un Monasterio, no lo esten para las de otro, y assimismo que los Confessores extraordinarios aprobados, y señalados por el Obispo para confessar Monjas por una vez no puedan en fuerza de dicha aprobacion confessarlas otra si cumplida aquella deputacion no huviere nueva licencia &c. y sin ella las confessiones, que oyere, seràn nullas, e invalidas.* Quæ verba adamussim cohærent cum Bulla Clementis X. quæ ibidem ad marginem citatur. Alteri præterea Synodo in Hispania celebratæ anno 1687., nempe ab Episcopo Josepho Ximenes de Sanmaniego, Placentiæ Episcopo (qui antea totius Ordinis Minorum Generalis Minister fuerat) *lib. 2. tit. 6. de Sacramento Pœnitentiæ Constit.* 11. inserta cernitur tota ipsa Bulla Clementina, cujus diligentissima in omnibus observatio injungitur. (19) Possunt ne luculentiora afferri testimonia de excepta in Hispanis Regnis Bulla Clementis X.? Jam igitur fateri necesse est, dolere nòn posse Regulares, quod memoratum Innocentianæ Constitutionis Decretum eos ulla ex parte aggravet.

28. Sexto loco occurrit agendum de illo, quod in Constitutione est decimum nonum (20). Tendit autem hoc ad executionem ejusdem Concilii Tridentini *in Cap. 10. sess. 25. de Regularib.*, sic statuentis -- *Præter Ordinarium autem Confessorem, alius extraordinarius ab Episcopo, & aliis Superioribus bis, aut ter*

(19)
Synodus Placentina.
Porque algunas opiniones acerca dela approbacion del Ordinario que ha de tener el Confessor para absolver por virtud de privilegio, las quales antes se tenian por probables: ya no lo son despues dela declaracion del Papa Clemente X. de sant. mem. en su Constitucion Declaratoria de los Privilegios de los Regulares quanto a la predicacion y administracion del Sacramento dela Penitencia, paraque no se yerre en materia tan peligrosa, mandamos se ponga aqui dicha Constitucion, y que a su tenor se arreglen en esta nuestra Diocesi todos los Confessores assi Seculares, como Regulares, y declaramos que conforme a su contenido, y no de otra forma damos nuestras aprobaciones, y licencias para confessar y predicar.

(20)
C A P. XIX.
Constitutionis Innocentii XIII.
Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterùm Superiores Regulares quo ad Monasteria ipsis subjecta totiès prædictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nèc saltèm semèl in anno ad id munus elegerint Sacerdotem, aut Sæcularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis Professorem, in his casibus Episcopi pro suo arbitrio, & conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut prætextu à Superioribus Regularibus valeat impediri.

ter in anno offeratur, qui omnium (Sanctimonialium) confessiones audire debeat -- Porrò per istud Concilii decretum tribuitur Episcopis *cumulativa* potestas deputandi Confessores extraordinarios pro Monialibus, à sua etiam jurisdictione exemptis, & quarum curę pręsint Regulares, juxta declarationes Sac. Congregationis Concilii (21). Constitutio igitur hac in re non discrepat à Decreto Sac. Concilii, nec vulnerat jura, aut privilegia Regularium, qui nullum in hoc habent, sed potius Episcoporum jus minuit, dum inquit eos posse Confessarium Monalibus subjectis regimini Regularium offerre in subsidium, hoc est, si id facere Regulares ipsi neglexerint, vel si saltem semel in anno destinatus huic muneri ab eis non fuerit Sacerdos, vel Sęcularis, vel Regularis ex alio diverso Ordine; ut scilicet uberiùs consulatur spirituali saluti, & tranquillitati earum Monialium, quibus fortassis grave esset latebras conscientiæ suæ semper aperire Regularibus ex ea familia, à qua Monasterium gubernatur.

29. Septimum Decretum (quod in Constitutione est vigesimum secundum) (22) prohibens erigi in privatis Regularium cellis, sive cubiculis Altare pro Divino Officio Missæ ibi exequendo, fundamentum habet positum in Decreto Sac. Concilii de observandis in Sacrificio Missæ *sess.* 22., ubi Episcopis injungitur -- *Ne patiantur privatis in domibus, atque omninò extra Ecclesiam, & ad Divinum tantùm cultum dedicata Oratoria ab eisdem Ordinariis designanda, & visitanda, Sanctum hoc Sacrificium à Sęcularibus, aut Regularibus quibuscunque peragi* --. Quamobrem nullam novam legem inducit Constitutio, sed tollit abusum apertè repugnantem Conciliari illi Decreto, & summoperè ab-

(21) *S. Congregatio Concilii apud Barbos. ad Concil. cap.* 10. *sess.* 25. *de Regularibus num.* 4. & 5., & *de Offic.*, & *potest. Episcop. alleg.* 25. *num.* 68., Galemart. *ad Sac. Conc. Trident. d. cap.* 10. *sess.* 25., Ricc. *Praxi Fori Ecclesiast. resolut.* 638. *num.* 2. Monacell. *form. leg. to.* 2. *tit.* 15. *form.* 15. *num.* 7. & *seqq.*

(22) CAP. XXII.
Constitutionis Innocentii XIII.
Cumque circa Missarum celebrationem in privatis Oratoriis, necnon circa usum Altaris gestatorii, à recol. me. Clemente Papa XI. Prædecessore etiam Nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15. Decembris Anni millesimi septingentesimi tertii, Episcopi dent operam, ut omnia ibidem statuta etiam in Regnis Hispaniarum serventur, idemque Decretum in suis respective Diœcesibus, ut faciliùs omnibus innotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitione, ne in privatis Regularium cellis, sive cubiculis erigatur Altare pro re sacra ibidem facienda, & contra quoscunque contravenientes Censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicæ in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacunque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

abhorrentem à reverentia augustissimo Sacrificii Mysterio debita: Qui sanè abusus multò minùs tolerari potest in Regularibus, quibus semper adeò commodum, promptumque est rem Divinam facere, vel in Templo suis ipsis ædibus inhærente, vel in sacellis communibus ad hoc designatis intra septa cujusque Monasterii. Non item plus potestatis contulit Episcopis Constitutio, quàm quæ ex vi Concilii Tridentini jam ipsis competebat, & competit, nam cura, & vigilantia, ut etiam à Regularibus Decretum illud observetur, Episcopis commissa à Concilio fuit, nec cæteroquin ullo, vel ante, vel post ipsum Concilium, privilegio insigniti fuerunt Regulares, ut Altare pro re sacra facienda collocare arbitrio suo possint in suis privatis cellis, sive cubiculis. Denique illud ipsum, quod in Constitutione, à Sanctitate Vestra statutum quoque est in Sac. Concilio Romano *Tit.* 15. *cap.* 2.

30. Ecce, Beatissime Pater, quænam sint Decreta ad Regulares spectantia in tota Constitutione Innocentii XIII. Hæc nimirum sunt Decreta, à quibus tàm luculentam plagam privilegia sua contra jus, fasque accipere jactabant Regulares in supplici libello. Hæc sunt, in quibus eorum contumacia tantam bonis omnibus præbuit offensionem. Hæc denique sunt, de quibus Regulares deferre ad Sanctitatem Vestram querelas suas optarunt.

31. Cæterum non ipsis Regularibus Ordinibus adscribendum est id, quod nonnullos tantùm particulares Religiosos habet auctores, licèt perperam arrepto universali nomine Regularium Hispanorum. Non enim ignorant Archiepiscopi, & Episcopi Oratores, quàm multi ex omnibus Religiosis Familiis, pietate, doctrinâ, prudentiâ præstan-

ſtantes moleſtiſſimè tulerint, palamque improbaverint, nonnullos refragari Pontificiis illis Decretis, juxtà Eccleſiaſticæ Diſciplinæ inſtituta, & Tridentini Concilii præſcriptum conſultiſſimè editis. Probè etiam intelligunt iidem Oratores, quod aliquorum Religioſorum inconſiderantia haudquaquam officere debet ſplendori, & gloriæ Ordinum Regularium, qui de Catholica Eccleſia tàm benè meriti per omne tempus ſunt, & quorum opera tantas Chriſtifidelibus ubique affert utilitates, quoſque Hiſpani omnes Antiſtites ſuo in ſinu geſtant. Sed hoc ipſum à Sanctitate Veſtra providendum eſt, ne omnium Regularium Ordinum nomine abutentes aliquot particulares Religioſi, Pontificiæ Conſtitutioni per totam Europam ingenti cum plauſu jam vulgatæ, nunc reclamare coram ipſa Sanctitate Veſtra permittantur.

32. Hactenus de Regularibus. Quantum verò attinet ad Capitula, quidnam eis diſpliceat, colligi poteſt ex ſupplici libello, quem typis cuſum Capitulum Toletanum Catholico Regi porrexit nomine Capitulorum Caſtellæ, & Leonis, itemque paravit offerendum Sanctitati Veſtræ.

33. Antequam tamen ſermo de ſingulis Decretis inſtituatur, animadvertendum eſt, Capitula ſumere ſibi vocem totius Cleri illorum duorum Regnorum, quaſi nimirum univerſus Clerus ſingularum Diœceſum repræſentetur à Capitulo Cathedralis Eccleſiæ, & quaſi ad ipſum Capitulum ſpectet ſolicitudo circa totius Cleri diſciplinam. Hęc autem concedi, & ab Epiſcopis audiri nullo pacto poſſunt; nam quamvis in Hiſpania ferat conſuetudo, ut ex primitiva Antiſtitum approbatione, conſenſuque omnium Eccleſiaſticorum, Capitula pertractent nomine

mine vniversi Cleri, ea quæ pertinent ad solutionem subsidij, & alterius, quod vocatur *Escusado*, aliarumque contributionum; in cæteris tamen certum est haud quaquam inesse Capitulo vocem universi Cleri Diœcesani, nec ipsum repræsentari à Capitulo, quod pars Cleri potior quidem, atque præstantior est, sed ita tamen, ut pars non repræsentet totum. Atque hinc Sedes Apostolica, quoties per Sac. Congregationum Rescripta requirit in aliquo negotio consensum Ecclesiasticorum, hac verborum formula uti solet -- *Cum consensu Capituli, & Cleri* --, sic scilicet secernendo Capitulum à Clero, nec considerando Capitulum, tanquam idoneum ad consensum præstandum pro toto Clero. Neque minus manifestum est, auctoritatem, curam, & solicitudinem regendi Clerum, eumque dirigendi ad Canonicæ Disciplinæ normam, non ad Capitulum, sed ad Episcopum spectare: Ad solos quippe Episcopos referuntur verba illa *Actor.* 20. -- *Attendite Vobis, & universo gregi, in quo Spiritus Sanctus Vos posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei* --; Quibus vocibus utitur de Episcopis loquens S. Concilium Tridentinum *Cap.* 1. *sess.* 6. *de reformat. & cap.* 4. *sess.* 23. *de Ordin.* Itaque Petrus, Summus Ecclesiæ Pastor, & Rector *in Epist.* 1. *cap.* 5. inquit -- *Seniores ergo, qui in Vobis sunt, obsecro, consenior, & testis Christi passionum .... pascite, qui in Vobis est, Gregem Dei* --. Quod monitum ad Episcopos refert Synodus Generalis 7. *Can.* 4. Et in *Canon. Apost.* sic habetur -- *Presbyteri, & Diaconi sine sententia Episcopi nihil perficiant, ipse enim est, cujus fidei Populus est creditus, & à quo pro animabus ratio exigetur* --. Cæterum Archiepiscopi, & Episcopi adeò rectam de suis dilectissimis Capitulis opinio-

nionem retinent, ut existiment ea haud aliter sentire, & potiùs lapsum incautè fuisse eum, qui libellum conscribens vehementiore aliquo animi motu elatus fuerit.

34. Ea autem Constitutionis Capita, de quibus in memorato libello agitur, quindecim omninò sunt; sed decem ex iis nulla parte attingunt Capitula, ideoque sunt separanda.

35. Primum quippe loquitur de conditionibus ad primam Tonsuram requisitis (23), proindeque nihil prorsùs pertinet ad Capitula. Auctor tamen libelli erravit, sive forsan ad conflandam (ut etiam alibi) materiam impugnationis errare voluit, credens Constitutionem exigere in omnibus primâ Tonsurâ initiandis conditionem, ut Beneficium ijs statim sit conferendum: Cum tamen ex ipsis Decreti verbis liqueat tres distingui casus, in quibus Tonsura conferri possit, solùmque in eorum primo agi de Beneficio, quod accepturi sint ii, qui in Clerum cooptari postulant. Ea verò, quæ habentur in illo Constitutionis Capite, conducunt ad totius assequendam observationem Sac. Concilii Tridentini in *Cap.* 4., *& Cap.* 16. *sess.* 23. *de reformat.* in quorum primo cavetur, non esse primâ Tonsurâ initiandos -- *de quibus probabilis conjectura non sit, eos non secularis Iudicij fugiendi fraude, sed ut Deo fidelem cultum præstent, hoc vitæ genus elegisse* --. In altero autem decernitur nullum debere ordinari -- *qui judicio sui Episcopi non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesijs* --. Illud denique ipsum, quod Innocentiana Constitutio edixit, tamquam consentaneum Tridentinis hisce Decretis, præstitutum olim fuerat in Concilio Provinciali Toletano habito sub annum 1565. paulò post promulgationem dicti Sac. Concilij Tridenti-ni,

(23)
C A P. I.
Constitutionis Innoc. XIII.

Primùm igitur cum à Patribus memorati Concilii Tridentini, Divino afflante Spiritu, sapientissimè animadversum fuerit, quantùm Christianæ Reipublicæ intersit accuratum haberi delectum circa eos, quibus sacra Ministeria committenda sunt, & in quorum vitam cæteri Fideles jugitèr oculos conjicientes sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur; proptereaque providè ab iisdem Patribus cautum fuerit, Ecclesiasticæ Militiæ per primam Tonsuram adscribendos nonnisi illos esse, qui probabilem præbeant conjecturam, se non sæcularis judicii declinandi consilio, sed sincero animo præstandi fidelem cultum, ac servitium Deo, hoc vitæ genus elegisse: volumus, ut pro tutiori ipsius Conciliaris Sanctionis executione ab omnibus Regnorum Hispaniarum hujusmodi Archiepiscopis, & Episcopis non alii ad primam Tonsuram in posterum admittantur, quàm quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit, aut quos constiterit literarum studio operam sic dare, ut quasi in via ad Ordines, tum Minores, tum etiam deinde Majores suscipiendos versari videantur; vel demum quos viderint expedire alicujus Ecclesiæ servitio, vel ministerio deputari.

ni, *Act.* 3. §. 2. (24.), & à S. Sede Apostolica confirmato, ut penes *Card. de Aguirre Tom.* 4. *Concil. pag.* 47. Et in Synodo Placentina *anni* 1687. *lib.* 2. *tit.* 4. *de Sacramento Ordinis constit.* 3. (25); Et nuperrimè sancitum quoque a Sanctitate Vestra fuit in Concilio Romano *Tit.* 6. *cap.* 1. Quin etiam longè majorem rigorem adhibuit Synodus Malacitana anni 1671. obsecundans Constitutioni à Gregorio XV. editæ pro Regno Neapolitano, ut videre est in *lib.* 2. *tit.* 8. *de Sacram. Ord.* §. 1. *n.* 14. (26)

36. Et sanè ubi quis Clericalem Tonsuram postulet, in quo nulla ex conditionibus in Constitutione memoratis reperiatur, videlicet si is, nec Tonsurâ indigeat ad assequendum statim aliquod Beneficium, nec literarum studio vacet, per quod munire sibi possit viam ad Ordines minores, & maiores, nec demùm talibus sit præditus qualitatibus, ut Episcopus arbitrari possit expedire eum adscribi ministerio alicuius Ecclesiæ, utique nulla probabili coniectura evinci poterit hunc hominem Ecclesiasticam vitam eligere, non ut sęculari iurisdictioni se subducat, sed ut fidelem cultum Deo præstet; itemque affirmari non poterit ejus aggregationem in Clericorum numerum, vel à necessitate Ecclesiarum exigi, vel ab earum utilitate suaderi. Itaque Sanctitas Vestra, dum Beneventanæ Ecclesiæ pręsideret, in Concilio Provinciali sub annum 1693. celebrato cum XXI. Episcopis, cap. 3. hoc edidit decretum --- *Quamvis ministrorum numerum augere ad Divini cultus pertineat incrementum, sunt tamen non pauci, qui Clericali militiæ dant nomen, prætextu quidem Deo inserviendi, sed re vera, ut sæculare judicium declinent; Unde & crebra inter utrumque forum oriuntur dissidia, & Ecclesiastica liber-*

(24)
Concilium Toletanum.
Episcopi non alios ad primam Tonsuram admittant, quàm eos, quibus statim Beneficium aliquod Ecclesiasticum sit conferendum, aut quos constiterit eo studio literis operam dare, ut in via ad majores ordines suscipiendos juxtà decreti Tridentini formam versari videantur: vel quos viderint expedire ministerio alicujus Ecclesiæ deputari. Ecclesiarum verò ministeriis non alios deputent, quàm eos, qui secundum consuetudinem cujusque Ecclesiæ in Altaris, & Chori vero Ecclesiastico ministerio, aut in his, quæ ad ordinarios ritus, & cęremonias divinorum Officiorum pertinent, eisdem Ecclesiis servire debeant. Sic tamen eorum Ministrorum numerum moderari curabunt, ut nullus in fraudem judicii sæcularis fugiendi causà, deputatus esse censeri possit.

(25)
Synodus Placentina.
Porque la primera puerta para entrar al Estado Eclesiastico es la prima Tonsura, y por averla hecho algunas opiniones tan patente, se han seguido graves inconvenientes, y indecencias: para su conveniente guarda, conformandonos con lo dispuesto por el Santo Concilio Tridentino S. S. A. ordenamos, que ninguno sea admitido à la prima Tonsura, sin que este proximo à obtener alguna Capellania, ò Beneficio, ò estuviere estudiando facultad de Theologia, ò Canones, ò tenga sufficiencia para ser ordenado de Orden Sacro, o sea necessario para ser adscripto al servicio de alguna Yglesia.

(26)
Synodus Malacitana.
Y porque para evitar los inconvenientes que ay en la promocion a la Tonsura, y à los quatro Ordenes menores, la Santidad de Gregorio XV. en la Sagrada Congregacion, de diez de Junio 1623. hà mandado, que en el Reyno de Na-

bertas in dies magis violatur. Quocirca Sancta Synodus Episcopos omnes enixè hortatur, ne numerosum gregem effrenata Clericorum multitudine sibi parent, sed eos dumtaxat promoveant, quos utiles, & necessarios suis Ecclesijs agnoscant --. Et hunc quoque in modum monitos fecit san: mem: Clemens XI. omnes Episcopos per Epistolam ejus jussu datam a Sac. Congregatione Concilij die 1. Aprilis 1702., quam videre est in appendice Synodi Florentinæ anni 1710. pag. 414.

37. Nec rectè obiicitur, quod per hunc modum adimatur facultas obtinendi Beneficia, quæ sint de jurepatronatus, vel quæ pertineant ad electionem Capitulorum, propterea quod nec præsentari, nec eligi queat, qui non sit Clericus. Responderi enim potest, quod in singulis vacationibus Beneficium vacans non nisi ab uno, sivè per præsentationem, sivè per electionem potest obtineri, ideoque nihil repugnat, quod qui habet jus præsentandi, sivè eligendi, designet illum certum hominem, quem præsentare, sivè eligere constituit, ut possit primâ Tonsurâ initiari, si illius suscipiendæ capax inveniatur ab Episcopo, nam necesse non est Clericalem qualitatem adesse in eo temporis articulo, quo Beneficii vacatio accidit, nec tempore nominationis, quæ fieri à Patronis solet, vel per Instrumentum, vel per syngrapham, vel per epistolam, quæque est actus diversus à præsentatione facienda coram Superiore habente jus instituendi. (27)

38. Potest insuper Patronus præsentare etiam illum, qui nondum sit Clericus, sub conditione tamen suscipiendi Clericatum; vel præsentare non Clericum, petendo simul, ut primâ Tonsurâ initietur: Valet quippe istiusmodi præsentatio, dummodo vel intra qua-

Napoles para dicha Tonsura, y Ordenes menores, concurriessen todos los requisitos, que deben concurrir en los mayores. Nos conformandonos con el dicho Decreto, y admitiendolo, como lo podemos admitir, para este nuestro Obispado, ordenamos, y mandamos, que se cumpla, y execute su tenor, y que en los Ordenes menores aya, y preceda para conferirlas, todas las diligencias, que deben preceder para los mayores, especialmente quanto a la congrua de su Beneficio, ò Capellania, dexando reservado a nuestro arbitrio la promocion de los que juzgaremos tan suficientes, por su examen, que nos podamos prometer dellos utilidad para servir la Yglesia, y ascender con provecho à los Ordenes Sagrados.

(27) *Lotter. de re benefic. lib. 2. quæst. 47. num. 92. & seqq. Piton. de controv. Patron. allegat. 1. nu. 21. Eminentiss. Petra in comment. ad Constit. Apostol. tom. 1. super Constit. unic. Urb. II. sect. 1. pag. 326. Rot. dec. 4. num. 1. & seqq. cor. Pœnia, & in Ilcien. Beneficii 2. Julii 1706. §. Quia in ordine coram Kaunitz.*

quadrimestre, quod Patronis Laicis, vel intra semestre, quod Patronis Ecclesiasticis à Iure tribuitur ad præsentandum, impleatur conditio Clericatus. (28) Ut admisit etiam Sacra Congregatio Concilij, quæ teste Garzia loco proximè citato, respondit -- *Vicarius Capituli Sede vacante infra annum potest concedere dimissorias ad primam Tonsuram ei, qui est præsentatus à Patronis laicis ad Beneficium Ecclesiasticum jurispatronatus ipsorum, ut illud obtinere valeat.*

39. In secundo Constitutionis Capite agitur de Clericis servitio certæ Ecclesiæ adscribendis (29); Et hoc pariter Capitulorum rationibus nihil omnino officit. Præterea consentaneum illud est Concilio Tridentino in dicto *Cap.* 16. *sess.* 23. *de reformat.*: ibi -- *Cum nullus debeat ordinari, qui judicio sui Episcopi non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesiis; Sancta Synodus vestigiis sexti Canonis Concilii Chalcedonensis inhærendo, statuit, ut nullus in posterum ordinetur, qui illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cuius utilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi suis fungatur muneribus, nec incertis vagetur sedibus. Quod si locum inconsulto Episcopo deseruerit, ei Sacrorum exercitium interdicatur* --. Quidquid autem sit de quæstione inter Theologos, & Canonistas agitata, num scilicet prima Tonsura sit verè, & propriè Ordo, ambigi tamen non potest, quin generalis, & indistincta illa vox *Ordinationis*, quâ utitur Concilium, referatur etiam ad primam Tonsuram, prout ad eam quoque referri constat similem vocem usurpatam in *Cap.* 1. *sess.* 7. *de reform.*, *&* in *Cap.* 8. *sess.* 23., ibi -- *Unusquisque autem à proprio Episcopo ordinetur* --; Nec non in Pontificali Romano, ubi sub Titulo de Ordinibus conferendis, & appellatione Ordinationis faciendæ, recen-

(28) *Garzias de benefic. par.* 7. *cap.* 1. *n.* 28. *cum duob. seqq. Card. de Luc. de Jurepatr. disc.* 45. *n.* 7. *Barbos. de offic. & potest. Episc. allegat.* 72. *nu.* 78. *vers. poterit, Piton. de controv. Patron. d. Allegat.* 1. *num.* 24. *Corrad. in Prax. Benefic. lib.* 4. *cap.* 6. *n.* 31. *Rot. decis.* 147. *num.* 19. *post Vivian. de Jurepat.*

(29) CAP. II. *Constitutionis Innoc. XIII.* Et tam in his, qui ad primam Tonsuram, quàm in aliis, qui promoveri ad Ordines, etiam Minores optaverint, omnino servetur paritèr regula ab eodem Concilio Tridentino tradita; nimirùm ut nullus ordinetur, qui judicio sui Episcopi non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesiis, quique illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cujus utilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi re ipsa functiones muneri suo consentaneas exerceat. Quod si qui modò reperiantur, vel Clericali Tonsura jam initiati, vel ad Ordines, sive Minores, sive Majores, jam promoti, qui nulli certæ Ecclesiæ, vel loco pio adscripti fuerint; Episcopi adscriptionem hujusmodi, vel à seipsis, vel à Prædecessoribus suis omissam statim suppleant, non minùs quoad omnes in majoribus Ordinibus, etiam Presbyteratus, constitutos, quam quoad eos, qui, vel sola prima Tonsura, vel Minoribus Ordinibus initiati, Beneficium tamen Ecclesiasticum possident. Ex reliquis autem, ut præfertur, vel sola prima Tonsura insignitis, vel in Minoribus Ordinibus Constitutis, sed Beneficio carentibus, nonnisi eos adscribant,

censetur etiam collatio primæ Tonsuræ. Adstipulante itidem alio *Cap. 6. ejusdem sess. 23.*, ubi post verba illa -- *Nullus prima Tonsura initiatus, aut etiam in minoribus Ordinibus constitutus &c.*, mox subjungitur -- Is (adeoque etiam primâ Tonsurâ initiatus) *Fori privilegio non gaudeat, nisi Beneficium Ecclesiasticum habeat, aut Clericalem habitum, & Tonsuram deferens alicui Ecclesię ex mandato Episcopi inserviat* --. Ac proinde mentem Sac. Concilij esse, ut qui Clericali Tonsurâ initiantur, statim in hoc ipso actu mancipentur alicujus Ecclesię servitio, tradunt Doctores (30). Et confirmant plura, tùm Diœcesana, tùm Provincialia Concilia (31) Ac præ cæteris Concilium Romanum à Sanctitate Vestra habitum sub *Tit. 6. cap. 2.*

40. Ratione etiam perspicua hoc ipsum evincitur: Si enim natura Clericalis instituti postulat pręstari servitium Ecclesiæ, ac magis peculiarem cultum Deo; sique causa, ob quam Militiæ Christi nomen dare quis permittatur, debet esse necessitas, vel utilitas Ecclesiarum, consequens est oportere, ut Ecclesiis, pro quarum utilitate, aut necessitate assumpti sunt, assignentur, ibique conveniens servitium re, & factis obeant, nam hoc secluso, nec Ecclesiarum necessitati satisfactum, nec earum utilitati consultum esse posset, adeoque causæ non responderet effectus, & frustrationem subiret finis, quem Sac. Concilium Tridentinum sibi proposuit, magnumque caperet detrimentum Divinus cultus, cui potissimùm dedicantur, & sese mancipare profitentur, qui Clerici fiunt.

41. Quartum, ubi exponitur, quænam scientia sit necessaria in promovendis ad Ordines majores (32), nihil pariter tangit Capitu-

bant, quos Ecclesiis suis utiles,
vel necessarios esse judicaverint.
Cœterùm antedictæ adscriptionis
executionem differri posse per aliquod
temporis spatium, quod ipquod
temporis spatium, quod ip-
sis Episcopis conveniens videbi-
tur, permittimus quoad eos, qui
à Diœcesi, in qua Tonsuram, vel
Ordines susceperunt, causa edi-
scendi Literarum scientias in ali-
qua publica Universitate, vel Gy-
mnasio; sive ex alia rationabili
causa à suo Episcopo approbata,
vel approbanda absentes reperie-
bantur.

(30)

Eminentissimus Petra ad Constit. Urb. II. sect. 1. num. 60. pag. 329. tom. 1., Thomasin. de veteri, & nova discipl. Eccles. lib. 1. part. 2. cap. 10. num. 5., & cap. 14. num. 5. Monacell. formul. legal. tom. 1. tit. 3. form. 20. num. 4., & seqq., & form. 21., Ricc. prax. for. Eccles. part. 3. resolut. 315., Antonell. de Regim. Eccles. lib. 4. cap. 1. num. 11. Hallier de Sacr. Ordinat. Tit. de iis, quæ in exam. quær. sunt §. 7. n. 30. & seqq. pag. 133. & seqq.

(31)

Concilium Mediolan. 11. sub S. Carolo Concil. Benevent. anni 1599. tit. 23. cap. 2. in Synodico Benev. Concil. Burdegalen. anni 1624. tit. de ordin. cap. 3., & cap. 6. num. 2. apud Harduin. Collect. Concil. tom. 11., cum aliis plurimis, quæ referuntur à Thomasin. de vet. & nov. discipl. Eccles. part. 2. lib. 1. cap. 10., & Gennet. Episc Vasion. Theol. Moral. tom. 5. tract. 8. cap. 4.

(32)

C A P. IV.

Constitutionis Innoc. XIII.

Prætereà cum maximè deceat eos,

eos, qui propriùs ad Sacratissima Mysteria accessuri sunt, ultra cætera requisita, congruenti etiam pollere scientia, qua præditi viam salutis indicare aliis Christifidelibus possint: Episcopi nonnisi eos ex Clero tam Sæculari, quàm Regulari ad Sacros Ordines admittant, quos ob scientiam, aliasque qualitates eo gradu verè dignos per diligentem inquisitionem compererint; adeo ut satis non sit illos, qui promoveri ad Ordines prædictos optant, linguam latinam intelligere, Cathechismo instructos esse, atque aptè respondere quæsitis circa Ordinem suscipiendum sibi in examine propositis. Qui verò ad Presbyteratum erunt assumendi, idonei prius per accuratum similitèr examen comprobentur ad ministranda Sacramenta, & ad Populum docendum ea, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem; quod quidem ut rectè præstari possit, eosdem Episcopos in Domino hortamur, ut, quantum fieri potest, eos tantum ad Sacerdotium assumant, qui saltèm Theologiæ Moralis competentèr periti sint.

pitula. Cæterùm indubiè illud cohæret cum Sac. Concilio Tridentino, quod *in cap. 13. sess. 23. de Reformat.*, circa eos, qui ad Subdiaconatum, vel Diaconatum assumendi sunt, ait -- *Subdiaconi, & Diaconi ordinentur, & habentes bonum testimonium, & in minoribus Ordinibus jam probati, AC LITERIS, ac iis, quæ ad Ordinem exercendum pertinent, instructi; Qui sperent Deo auctore se continere posse, Ecclesiis, quibus adscribentur, inserviant* --. Eos verò, qui Sacerdotio inaugurandi sint, exigit idoneos *ad Populum docendum ea, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, ac ad administranda Sacramenta* --, ut habetur *in cap. 14. ejusdem sess.*: Hæc autem Concilii Tridentini Decreta in eum ipsum sensum, quem Constitutio Innocentiana exponit, accepit etiam Sanctitas Vestra in memorato Concilio Romano *Tit. 6. cap. 3., & Tit. 30. cap. 2.* -- Nec certè est, qui non intelligat, quantum præstet pauciores esse, sed tamen bonos, & fructuosos Divinorum Mysteriorum Administros, quàm numero plures, sed tamen indoctos, adeoque minimè idoneos ad operam Christifidelibus navandam. Itaque Gelasius Papa ad Episcopos per Luceriam *Epistola prima cap. 3.* scripsit -- *Convenientia Ecclesiæ ministeria reparanda sunt, non inconvenientibus meritis ingerenda, ne per occasionem supplendæ pecuniæ clericalis, vitia potiùs Divinis cultibus intulisse, non legitimæ Familiæ Domini putemur procurasse compendia* -- Et Sac. Concilium Lateranen. 4. sub Innocentio III. *cap. 27.* -- *satiùs* (inquit) *est enim, maximè in ORDINATIONE SACERDOTUM paucos bonos, quàm multos malos habere Ministros, quia si cæcus cæcum duxerit, ambo in foveam dilabuntur* -- Et D. Thom. *in Supplem. quæst. 36. art. 4. ad 1.* -- *Deus* (ait)

(ait) *nunquam deserit Ecclesiam suam, quin inveniantur idonei Ministri sufficientes ad necessitatem plebis, si digni promoverentur, & indigni repellerentur. Et si non possent tot Ministri inveniri, quot modò sunt, melius esset habere paucos Ministros bonos, quàm multos malos* --. Id quod confirmat Vener. Card. Bellarminus in admonitione ad Episcopum Theanensem Nepotem suum, *controv.* 4.

42. Circa quintum Constitutionis Caput (33) occurrit in primis illud, quod jam pluriès dictum est, nihil scilicet causæ esse, cur Capitula sese in illud interponant. Deinde quod ii, qui Ordines suscepturi sunt ab Episcopo, cui ratione Beneficii subiiciantur, subire priùs debeant examen alterius Episcopi, in cujus Diœcesi habeant domicilium, non fuit generaliter, & indiscriminatim constitutum, (ut perperam putavit, qui libellum nomine Capitulorum conscripsit), sed duntaxat circa illos, qui post susceptos Ordines ad priorem domicilii sedem sint reversuri: Quod quidem obsecundat dispositioni Sac. Concilii Tridentini, tùm *in cap.* 3. *sess.* 14. *de reform.*, quod sic habet -- *Episcopus quoscunque suos Clericos, præsertim in Sacris constitutos, absque suo præcedenti examine, & commendatitiis literis, quacunque auctoritate promotos, licèt tamquam habiles ab eo, à quo ordinati sunt, probatos, quos tamen ad Divina Officia celebranda, seù Ecclesiastica Sacramenta ministranda minùs idoneos, & capaces repererit, à susceptorum Ordinum exercitio ad tempus, de quo ei videbitur, suspendere, & illis, ne in Altari, aut aliquo Ordine ministrent, interdicere possit* --: Tum etiam *in cap.* 3. *sess.* 23., cujus verba hæc sunt -- *Episcopi per semetipsos Ordines conferant; quod si ægritudine fuerint impediti, subditos suos non aliter, quàm jam probatos, & examinatos ad alium*

(33)
CAP. V.
Constitutionis Innoc. XIII.

Quod si Domicilium in una Diœcesi habentes, Beneficium verò in altera, ordinari ad ejusdem Beneficii titulum optaverint ab Episcopo, in cujus Diœcesi Beneficium hujusmodi situm est: Episcopus Domicilii debeat eos, si in suam Diœcesim reversuri sunt, super scientia, vel idoneitate examinare ante concessionem literarum testimonialium super eorum natalibus, ætate, moribus, & vita juxtà Constitutionem fel.recor. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Speculatores*: obtinendarum; addito quoque compertæ idoneitatis testimonio in eisdem literis: hæque concedi nullatenùs debeant, si in antedicto examine tamquam habiles approbati non fuerint, iisque juxtà præmissam formam non impetratis, minime possint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtenti Beneficii subjecti sint, ad Ordines promoveri: sique secus fiat, Ordinans quidem à collatione Ordinum per annum, Ordinatus verò à susceptorum Ordinum executione, quamdiù proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus pœnis pro modo culpæ, Nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis uterque subjaceat. Cumque etiam juxtà memoratam Innocentii Prædecessoris Constitutionem, ratione, ac titulo Beneficii in aliena Diœcesi obtenti non

non alitèr liceat Ordines ab Episcopo ejusdem Diœcesis suscipere, quàm si Beneficium prædictum sit ejus redditus, ut ad congruam vitæ sustentationem, detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus, sufficientiam hujusmodi prçfiniendam esse, non juxtà Taxam Synodalem, sive morem pro promovendis ad Sacros Ordines vigentem in loco prædicti Beneficii (nisi tamen illud continuam, & præcisam residentiam requirat) sed juxtà Taxam, vel, ea deficiente, juxtà morem in alio loco Domicilii vigentem.

alium Episcopum ordinandos dimittant.

43. Jure etiam, meritoque sic providet Constitutio circa casum, de quo loquitur; Expedit quippe conditiones Ordinandorum ab alio Episcopo, priùs explorari ab illo, in cujus Diœcesi sunt illi postea vitam acturi, Ordinumque functionem obituri, ne alioquì id eveniat, quod deplorat ipsa Tridentina Synodus *in cap.* 2. *dictæ sess.* 14. *de Reformat.*, videlicet -- *Ut minùs idonei, & rudes, ac ignari, & qui à suo Episcopo tamquam inhabiles, & indigni rejecti fuerunt, Ordinati, nec Divina Officia peragere, nec Ecclesiastica Sacramenta rectè valeant ministrare* -- Et Ven. Card. Bellarminus in admonit. ad Episcopum Theanensem Nepotem suum, *controv.* 4. inquiens -- *Plurimi ordinari cupiunt pro utilitate sua non Ecclesiæ, & de celebratione Missæ faciant artem de pane lucrando, unde Sacerdotium contemptibile redditur, & Ecclesia scandalis scatet.*

44. Nihil præterea oneris per hoc imponitur promovendis, nam si præsentes sint, jam absque ullo incommodo sistere se possunt examini; si verò procul fortè absint, nihil prohibet, quominus Episcopus domicilii demandare possit alteri, quem fiduciâ suâ dignum censeat, curam investigandi scientiam, & idoneitatem Ordinandorum. Quin etiam ea lex plurimum favet ipsis sic Ordinandis, quorum famæ peropportunè consulit: Nam cum Episcopo domicilii, ad quod redituri sint, procul dubio liceat eos, post collatos ab alio Episcopo Ordines, ad examen vocare, & ab Ordinum exercitio, si minus idonei comperti fuerint, suspendere, juxtà citatum Sacri Concilii *cap.* 3. *sess.* 14. *de Reformat.*, jam satis liquet eorum existimationi meliùs prospectum fore, si habilitatis exploratio præcedat promotionem ad

Or-

Ordines, quàm si eam consequatur cum publica prohibitione fungendi susceptis Ordinibus. Postremò hoc Decretum Sanctitas Vestra adeò necessarium existimavit, ut illud inseruerit Concilio suo Romano *Tit.* 6. *cap.* 4.

45. Septimum Constitutionis Caput, cui libellus reclamat (34), nihil itidem attinet ad Capitula; & insuper apertè congruit cum pluribus Sacri Concilii Tridentini Decretis; Nam *in cap.* 13. *sess.* 23. *de Reformat.*, ita habetur -- *Subdiaconi, & Diaconi .... Ecclesiis, quibus adscribentur, inserviant* --. Et in *cap.* 16. *ejusdem session.* -- *Sancta Synodus vestigiis sexti Canonis Concilii Chalcedonensis inhærendo statuit, ut nullus inposterum ordinetur, qui illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cujus necessitate, aut utilitate assumitur, non adscribatur, ubi suis fungatur muneribus, nec incertis vagetur sedibus* -- Et in alio *cap.* 17. -- *Ut Sanctorum Ordinum à Diaconatu ad Ostiariatum functiones ab Apostolorum temporibus in Ecclesia laudabiliter receptæ, & pluribus in locis aliquando intermissæ, in usum juxta Sacros Canones revocentur, nec ab Hæreticis tamquam otiosæ traducantur, illius pristini moris restituendi desiderio flagrans Sancta Synodus decernit, ut inposterum hujusmodi ministeria nonnisi per constitutos in dictis Ordinibus exerceantur* --. Videant ergo Capitula, quàm conforme dispositioni, & menti Sac. Concilii Tridentini sit Decretum Innocentianæ Constitutionis, quod & Sanctitas Vestra in Concilio suo Romano recensuit *Tit.* 6. *c.* 2. Idemque constitutum legitur in Synodo Placentina Episcopi Ximenes de Samaniego *lib.* 2. *Tit.* 4. *de Sacr. Ordin. Constit.* 4.

46. Præterea estne magni oneris, & negotii, quod Ecclesiastici, qui hoc nomine se Divino servitio, & cultui dedicaverunt, & hanc

(34)
C A P. VII.
Constitutionis Innoc. XIII.
Sed & cum Personę Ecclesiasticæ nunquam satis in obsequiis supremo Numini exhibendis, iisque præstandis, quæ eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant, plurimùm in Domino commendamus pium morem in plerisque Hispaniarum Diœcesibus vigentem, ut Clerici tam in minoribus, quàm in majoribus Ordinibus constituti, atque etiam Presbyteri, tametsì Beneficia, vel Officia Ecclesiastica non habentes, superpelliceo induti, in Ecclesiis, quibus adscripti fuerunt, Missæ Conventuali cum cantu celebratæ, nec non primis, & secundis Vesperis Officii, diebus Dominicis, aliisque festis assistant. Quinimò enixè hortamur, ut Episcopi aliarum Diœcesum, in quibus mos ille institutus hactenùs non fuerit, id inposterum servari curent in omnibus, ac insuper satagant, ut omnes Ecclesiastici prædicti etiam collationibus habendis coram Parochis suis, vel aliis ab Episcopo deputatis super casibus conscientiæ forum concernentibus, & super ritibus, ac cæremoniis sacris intersint.

hanc ob causam cooptati in Clerum fuerunt (cum temporali etiam commodo exemptionis à laicalibus oneribus, & vectigalibus, totque aliorum privilegiorum) assistant diebus Dominicis, aliisque Festis Missæ Conventuali, nec non primis, & secundis Vesperis Officii, in Ecclesia, cui se inservituros per adscriptionem promiserunt? Quis igitur neget id providentissimè fuisse constitutum? Ne alioquin Clerici, atque etiam (quod sine cordis gemitu dici non potest) ipsi Presbyteri festos dies ab opera immunes in consabulationibus, venationibus, otiosis ambulationibus, alearumque ludis miserabiliter absumant, cum non mediocri interdum offensione laicorum.

47. Quod autem ipsi intersint etiam collationibus habendis super casibus forum conscientiæ concernentibus, & super Ritibus, ac Cæremoniis Sacris, parum quidem temporis occupat; Sed tamen necessarium omninò est, ut erudiantur in iis, quæ peculiariter ad eorum instituta pertinent; propterea que hac de re multò enixiùs constituit Sanctitas Vestra in Concilio suo Romano *Tit.* 15. *cap.* 9. Postremò non est prætermittendum, quod hæc omnia jam ante Innocentianam Constitutionem in quamplurimis Hispaniarum Diœcesibus ex Episcoporum præscripto servabantur, ita quidem ut pecuniaria etiam multa irrogata iis, qui non paruerint, fuerit in dicta Synodo Placentina *lib.* 2. *de Sacrament. Pœnitent. Const.* 4.

48. Octavum Decretum, quod agit de Capellaniis, & Beneficiis, vel nullum habentibus redditum, vel adeò exilem, ut tertiam congruæ substentationis partem non attingat (35), nihil pariter spectat ad Capitula; Ejus verò Decreti necessitas deducitur ex Sacro Concilio Tridentino, quod *in cap.* 2. *sess.*

(35) C A P. VIII.
Constitutionis Innoc. XIII.
Et quoniam in prædictis Hispaniarum Regnis reperiri intelleximus

2. *sess. 21. de Reformat.* sic habet -- *Cum non deceat eos, qui Divino Ministerio adscripti sunt, cum Ordinis dedecore mendicare, aut sordidum aliquem quæstum exercere; compertumque sit complures plerisque in locis ad Sacros Ordines nullo ferè delectu admitti, qui variis artibus, ac fallaciis confingunt se Beneficium Ecclesiasticum, aut etiam idoneas facultates obtinere, statuit Sancta Synodus, ne quis deinceps Clericus Sæcularis, quamvis aliàs sit idoneus moribus, scientia, & ætate, ad Sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitimè constet eum Beneficium Ecclesiasticum, quod sibi ad victum honestè sufficiat, pacificè possidere* -- Cum itaque multę, ac innumerabiles in Hispania sint hujusmodi Capellaniæ, vel nullam, vel tenuissimam dotem habentes, cumque frequenti experimento compertum fuerit, quot artibus, & fallaciis utantur, qui illas possident, ut earum prætextu suadere nitantur se possidere Beneficium ad congruam sustentationem plenè sufficiens, & hoc pacto ad Sacros Ordines promoveantur; idcirco ne Sac. Concilii Tridentini præscripto illudatur, necessaria omninò fuit ea Constitutionis provisio.

49. Deinde facilè demonstratur, quàm inanes sint difficultates, quibus hoc saluberrimum Decretum dicitur obnoxium. Ubi enim nullus sit proventus, jam constat earum Capellaniarum suppressionem & æquissimam esse, & nulli damnosam, vehementer vero proficuam canonicæ disciplinæ, cui gravissima affert incommoda adeò augeri Clericorum numerum ex causa istiusmodi Cappellaniarum, quæ hoc duntaxat nudum, & inane nomen præseferant, sine ullo annuo proventu, vel sine ullo officio, & Missarum celebrandarum onere. Quo verò ad eas, quarum reditus ad tertiam congruæ sustenmus Beneficia, & Cappellanias, etiam de jurepatronatus, vel Ecclesiasticorum, vel Laicorum, nullo tamen certo proventu instructas, vel adeò tenui, ut nec ad dimidiam, nec ad tertiam partem Congruæ pro Clericis ad Sacros Ordines promovendis necessariæ ascendat; malis haud quidem levibus inde erumpentibus occurrere cupientes, statuimus, & mandamus, quòd Episcopi ad Beneficiorum, & Capellaniarum, quæ nullum certum redditum habent, suppressionem statìm deveniant. De aliis verò Beneficiis, & Capellaniis, quarum certus annuus fructus ad memoratam saltem tertiam Congruę partem non ascendit, decernimus nulli inposterum conferendam esse primam Tonsuram ratione juris assequendi aliquod ex dictis Beneficiis, & Capellaniis. Utque Patronatuum jura, quantum fieri possit, salva remaneant; liceat Patronis tàm Ecclesiasticis, quàm Laicis ad dicta Beneficia, & Capellanias nominare, non tamen veluti ad Beneficia Ecclesiastica requirentia in nominandis primam Tonsuram, sed tanquam ad legata pia, & nominati, tametsì primam Tonsuram non habentes, ea retinere possint, uti pia legata, cum onere adimplendi omnia onera à Fundatoribus injuncta.

sten-

ſtentationis partem non aſcendant, urget quidem eadem illa ratio non patiens fieri ex earum titulo tàm multos Clericos, neque neceſſarios, neque utiles Eccleſiis: Patronorum tamen jura circa iſtas non abrogat Conſtitutio, ſed ad eas nominari, ipſaſque retineri permittit, veluti legata pia, ſcilicet ſublatâ per hoc neceſſitate ſuſcipiendi primam Tonſuram pro illis aſſequendis. Salva itidem, & illæſa remanere jubentur omnia onera à Fundatoribus injuncta, adeoque ſeclusâ conditione Beneficii Eccleſiaſtici requirentis Clericalem Tonſuram, in cæteris omnibus remanent prædictæ Cappellaniæ, ut antea erant, eidemque Perſonarum generi conferendæ, ut priùs, & eiſdem obnoxiæ oneribus, quibus hactenùs ſubjectæ legitimè fuerint, ſive Miſſarum, ſive Procurationis in Viſitatione, ſive Subſidii, ſive Mediæ Annatæ.

50. Decimum Conſtitutionis Caput loquens de Congrua aſſignanda Vicariis perpetuis Eccleſiarum Parochialium unitarum (36), nihil magis attingit Capitula, quorum nullum in Hiſpania talibus Eccleſiis unitis potitur. Cæterùm cùm Tridentinum Concilium *ſeſſ. 7. de Reformat. cap.* 7. hunc in modum ſtatuerit – *Beneficia Eccleſiaſtica curata, quæ Cathedralibus, Collegiatis, ſeù aliis Eccleſiis, Monaſteriis, Beneficiis, ſeù Collegiis annexa reperiuntur, ab Ordinariis locorum annis ſingulis viſitentur, qui ſolicitè providere procurent, ut per idoneos Vicarios, etiam perpetuos, niſi ipſis Ordinariis pro bono Eccleſiarum regimine alitèr expedire videbitur, ab eis cum tertiæ partis fructuum, aut majori, vel minori, arbitrio ipſorum Ordinariorum, portione, etiam ſuper certa re aſſignanda, ibidem deputandos animarum cura laudabilitèr exerceatur.* Cùmque S. Pius V. in *Conſtitut.* 47. *Tom.* 2 Bul-

(36)

C A P. X.

Conſtitutionis Innoc. XIII.

Preterea ne Conſtitutionis Sancti Pii V. etiam Predeceſſoris Noſtri, in qua taxatur congrua fructuum portio Vicariis perpetuis Animarum curam exercentibus aſſignanda, interpretationem ab ejus ſententia alienam fieri contingat; declaramus Conſtitutionem illam pertinere duntaxàt ad Vicarios perpetuos illarum Eccleſiarum Parochialium, quæ aliis Eccleſiis, Monaſteriis, Collegiis, Beneficiis, & Locis Piis unitæ ſint; necnon portionem annuam fructuum, quæ quidem ſtatuitur aſſignanda ipſis Vicariis in ſumma non majori, quàm centum, nec minori, quam quinquaginta ſcutorum, intelligi debere de ſcutis argenteis juliorum decem monetæ Romanæ pro quolibet ſcuto.

Bullarii præfiniverit quantitatem talis Congruæ iisdem Vicariis assignandæ; profectò impugnari à nemine potest declaratio per Constitutionem Innocentii XIII. facta quòd Bulla S. Pii V. in hac parte respiciat duntaxat Vicarios perpetuos, non verò Vicarios temporarios, quos, vel Ecclesiis vacantibus, vel Parochis absentibus, vel alio impedimento detentis deputari contingat: Nam legem ab eo Pontifice ibi latam solùm loqui de Vicariis perpetuis, qui destinantur regimini Ecclesiarum Parochialium unitarum, satis patet ex verbis §. 2. -- *Statuimus, & ordinamus, quemadmodum etiam de ipsius Concilii mente fuisse colligimus, Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos præfatos in assignatione portionis ipsis Vicariis perpetuis ex prædicto Concilio, ipsorum Prælatorum arbitrio, facienda, ita se continere, & arbitrari debere, ut non major centum, nec minor quinquaginta scutorum annuorum summa, computatis omnibus etiam incertis emolumentis, & aliis obventionibus communiter percipi solitis, eis omninò assignetur, nisi Vicariis solitum fuisset plus assignari* --; Et hoc ipsum à Doctoribus animadvertitur (37).

51. Quod si qua Parochialis Ecclesia unita non ultrà scuta centum haberet in annuo redditu, jam provisum est à Sac. Congregatione Concilii per Decretum editum *in Pampilonen.*, & à Capitulis allatum, ubi cavetur, Congruam eo casu assignandam Vicario perpetuo excedere non debere scuta triginta: Quę quidem provisio, utpote exceptio particularis casus, quemadmodùm non destruit generalem legem pro aliis frequentioribus casibus latam in Bulla S. Pii V., ita nec etiam sublata intelligitur per Constitutionem Innocentianam, ut enim inquit *Celsus I. C. in leg. Nam ad ea. ff. de legibus* -- *Ad ea potiùs*

(37) *Fagnan. in cap. de Rectore num. 9. de Cler. ægrot. Campanil. diversor. Jur. rubric. 7. cap. 6. nu. 121., Leo Thesaur. Fori Eccles. par. 2. cap. 1. num. 5. Ventrigl. prax. par. 1. annot. 20. §. 2. num. 2. & 16.*

tiùs debet aptari jus, quæ & frequenter, & facilè, quam ad ea, quæ perrarò eveniunt.

52. Alia autem declaratio, quam subiicit Constitutio, nimirum quod scutorum appellatione venire debeant scuta argentea, quorum valor respondeat Juliis decem monetæ Romanæ, temperat potiùs opinionem multorum Doctorum, & Sac. Rotæ Romanæ Decisionum existimantium Bullam Pianam esse intelligendam de scutis aureis (38). Et certè gravis videri non debet; nam si in executionem ejusdem Bullæ Congruam Vicariis perpetuis assignari in scutis argenteis Juliorum decem probat consuetudo totius Italiæ, cur non idem servandum sit in Hispania, ubi Ecclesiæ Parochiales proventibus incomparabilitèr uberioribus instructæ sunt? (39)

53. Undecimum Constitutionis Caput, in quo agitur de fructuum portione tribuenda Vicariis, vel Coadiutoribus Parochorum temporariis (40.), extraneum similitèr est à Capitulorum juribus. Et tamen nihil in eo habetur, cui non præluxerit *Sac. Concilium Tridentinum in cap. 2. sess. 6. cap. 5. sess. 7. cap. 4. & 6. sess. 21. cap. 18. sess. 24. & cap. 16. sess. 25. de reformat.* Cùm enim circa quantitatem præscribi nequeat certa, & invariabilis regula, ubique, & in omnibus casibus servanda, sed alia, atque alia requiratur juxtà diversas circumstantias, quas Constitutio spectandas esse nominatim admonet; planè conficitur, nonnisi ab Episcopis pro eorum prudenti arbitrio, & conscientia, petitaque ab illis circumstantiis norma, id posse determinari, ut sæpius etiam Sac. Congregatio Concilii jam declaravit, & Doctores communiter tradunt (41.) Quod denique hoc fiat appellatione remota, tùm ipsa Tridentina Synodus locis supra citatis jubet, tùm

(38) *Nicol. Lucubr. Jur. Can. lib. 3. tit. 29. Pignatell. consult. 127. nu. 3. To. 4. Pax Jordan. Tom. 2. lib. 10. tit. 8. num. 28. Card. de Luca de Pens. disc. 16. num. 4. Rot. decis. 87. cor. Vbald. decis. 120. nu. 22. par. 17. recent. & decis. 318. num. 9. cor. Emer. Jun.*

(39) *Valenzuol. cons. 54. num. 19.*

(40) CAP. XI. *Constitutionis Innoc. XIII.* Quoties itaque in aliis Parochialibus Ecclesiis, quæ, ut præfertur, unitæ non sint, oportuerit ex aliqua justa causa provideri per Coadjutores Parochorum, aut per Vicarios temporarios; curæ erit Episcopis pro data sibi à Tridentina Synodo potestate partem fructuum prædictis Coadjutoribus, aut Vicariis assignandam determinare in ea quantitate, quæ pro suo prudenti arbitrio, & conscientia conveniens videbitur, ratione videlicèt habita redditum, & emolumentorum Ecclesiæ Parochialis, in qua deputati fuerint, necnon inspectis conditionibus loci, numero Animarum, qualitate laboris, & quantitate impensarum, quas commissi Officii necessitas postulaverit. Quod si Parochi ab Episcopis moniti, congruo iisdem termino præfixo, Coadjutores, sivè

tùm postulat natura alimentorum, & gravitas causæ, quæ circa Animarum curam versatur.

54 Vigesimum quartum Constitutionis Caput, in quo de Procuratoribus Fiscalibus agitur (42.), nihil commune cum Capitulorum juribus habet. Sternit autem viam ad rectè exequendum Decretum *S. Concilii Tridentini*, in cujus *cap.* 3. *sess.* 13. *de reformat.* ita cavetur -- *Reus ab Episcopo, aut ejus Vicario in Spiritualibus Generali in criminali causa appellans, coram Judice, ad quem appellavit, acta primæ Instantiæ omninò producat, & Judex, nisi illis visis, ad ejus absolutionem minimè procedat. Is autem, à quo appellatum fuerit, intrà triginta dies acta ipsa postulanti gratis exhibeat, alioqui absque illis causa appellationis hujusmodi, prout justitia suaserit, terminetur* -- . Vult ergò Concilium, quod Judex, ad quem appellatum fuerit, non procedat ad Sententiam absolutoriam, nisi priùs inspectis omnibus actis prioris instantiæ, ut nimirum edoceri possit de rationibus, quibus ad Reum condemnandum permotus fuerit Judex, à cujus Sententia fuit interposita appellatio. At verò, cum huic fini non semper aptè satisfaciunt muta documenta, sed persæpè opus sit viva voce, cujus ope explicari ipsa documenta possint, & propositæ objectiones refutari (id quod tamen minimè incumbit Judici primæ Instantiæ, qui functus jàm fuit officio suo), hinc sapientissimè præcipit Constitutio adhibendam esse operam Procuratorum Fiscalium illius Curiæ, in qua cognosci debet causa appellationis, ut scilicèt sit qui tueatur partes justitiæ vindicativæ, & ne alioqui Reo solùm informante, nulloque in oppositum urgente, justissimas Sententias perperam revocari contingat, crimina-

sivè Vicarios temporarios, quoties opus fuerit, assumere neglexerint; poterunt ipsi Episcopi eos, quos huic muneri idoneos censuerint, auctoritate propria deputare, cum assignatione antedictæ portionis fructuum. Et nihilominùs ubi etiam prædicti Coadjutores, aut Vicarii temporarii à Parochis nominati, vel assumpti fuerint, de eorum idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admittantur; nec fatis sit, quod ad Confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi aliis etiam qualitatibus ad Curam Animarum rectè exercendam opportunis præditi noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deindè intra alium similem terminum ab Episcopis præfigendum, alios verè idoneos nominaverint: tunc paritèr ad Episcopos liberè spectet deputatio cum dicta Congrue assignatione; nec ulla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cujuscunque Judicis inhibitio executionem deputationis, & assignationis certæ partis fructuum in casibus præmissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

(41)

Card. de Luca de Pens. disc. 16. *num.* 4. *& in annot. ad Concil. disc.* 9. *num.* 6. *Fagnan. in Cap. de Rectore num.* 9. *de Cler. ægrot. Rebuff. de congrua quæst.* 9. *num.* 80. *Wan. Espen. in Jus Eccles. tom.* 1. *par.* 2. *tit.* 34. *cap.* 2. *Garz. de Benef. par.* 9. *cap.* 2. *num.* 14. *Valenzuel. cons.* 54. *num.* 44. *Fermosin. in cap. Ad hæc quæst.* 2, *nu.* 6. *de Offic. Vicar. Tondut. resol. Benef. tit.* 1. *lib.* 2. *cap.* 58. *num.* 13., *&* 14. *Rot. decis.* 5. *num.* 1. *par.* 2. *divers & decis.* 420. *num.* 9. *par.* 1. *recen. & decis.* 220. *num. ultim. par.* 6. *recent.*

(42)

C A P. XXIV.

Constitutionis Innocentii XIII.

Ad hæc, ut recta in Judiciis ratio servetur, præcipimus, quod ubi

ubi in Causis Criminalibus Ordinarii locorum in Regnis Hispaniarum processerint ex Officio, hoc est non ad ullius quærelam, sivè accusationem; si ab eorumdem Ordinariorum Sententiis appellatio, vel ad Sedis Apostolicæ Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit; tunc (ne alioquin, si nullus Actoris partes gerat, delinquentes pœnam suis criminibus debitam effugiant) Procuratores Fiscales Tribunalis Nunciaturæ Apostolicæ, & respectivè etiam Curiæ Metropolitanæ, instantias, aliosque actus desuper necessarios peragant, & prosequantur, ut prædictæ Ordinariorum Sententiæ justam confirmationem, & executionem obtineant. Quod si dictis Procuratoribus Fiscalibus non citatis, & inauditis, contrarias Sententias in gradu appellationis proferri contigerit, istæ prorsus nullæ sint, ac irritæ, cum omnibus actis gestis, nullumque fortiri debeant effectum: quinimò præcedentes Ordinariorum Sententiæ executioni mandentur, perindè ac si appellatio ab iis interposita nullatenus fuisset.

(43)
CAP. XXV.
Constitutionis Innoc. XIII.

Cæterum cum generaliter circa appellationes, & inhibitiones satis provisum fuerit per Constitutionem piæ mem. Innocentii Papæ IV. Prædecessoris etiam nostri in *cap. Romana*, ac etiam per decreta Concilii Tridentini, itemque alia edita die 16. Octobris 1600. à Congregatione negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, à præfato Clemente VIII. Prædecessore confirmata, ac denique etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis memoriæ Urbani Papæ VIII. Prædecessoris itidem nostri, die videlicet 5. Septembris 1626. volumus, & mandamus, quod quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus, & Decretis statuitur, diligentissimè per omnes

naque inulta remaneant cum maximo Reipublicæ, & Ecclesiasticæ Disciplinæ detrimento, quemadmodùm ob eam causam sæpius in Hispania evenire consuevisse innotuit Pontifici Innocentio XIII., qui istiusmodi absurditati mederi sic voluit.

55. Huic etiam malo remedium in Romana Curia afferendum judicavit Sanctitas Vestra, quæ propterea Promotorem Fiscalem Generalem pro Causis Criminalibus in ea per appellationem cognoscendis constituit, allata ratione prorsus coherente cum Innocentiana Constitutione, ut videre est *in Concilio Romano sub tit.* 14. *de Appellat. cap.* 2., & in Chirographo ejusdem Sanctitatis Vestræ, quod habetur in appendice ipsius Concilii *pag.* 214.

56. Vigesimum quintum Caput, & ultimum ex iis decem, quæ ad Capitula non attinent, versatur circa appellationes, & inhibitiones. (43) Hoc autem Constitutionis Decretum inhæret vestigiis *Sac. Concilii Tridentini cap.* 7. *sess.* 22. *de reform.*, quod sic habet -- *Legati, & Nuncii Apostolici, Patriarchæ, Primates, & Metropolitani in appellationibus ad eos interpositis in quibusvis Causis, tàm in admittendis appellationibus, quàm in concedendis inhibitionibus post appellationem servare teneantur formam, & tenorem Sacrarum Constitutionum: Et præsertim Innocentii IV., quæ incipit: Romana: quacunque consuetudine, etiam immemorabili, aut stylo, vel privilegio in contrarium non obstantibus; aliter inhibitiones, & processus, & indè secuta quæcunque sint ipso jure nulla* --. Atque etiam innovat, tàm Decretum Clementis VIII. præscribens normam circa appellationes, vel inhibitiones servandam ad tramites prædictæ sanctionis Innocentii IV., quàm aliud Decretum Urbani VIII., vetans, ne Auditor Cameræ, aliive

aliive Judices Romanæ Curiæ absolutionem cum reincidentia, vel ad cautelam impertiantur in certis casibus ibidem expressis. Ergo quemadmodum impugnari nequit Decretum illud Sac. Concilii Tridentini, nec alia duo Pontificia Decreta, ita nec etiam reclamari potest Constitutioni leges illas innovanti, earumque exactam observationem præcipienti, ut eas sedulò servari jussit pariter Sanctitas Vestra *in Concilio Romano tit.* 14. *cap.* 1. addita quoque abrogatione cujuscunque privilegii, vel consuetudinis, licèt immemorabilis.

57. Ideo autem Innocentius XIII. in hoc Constitutionis Capite addidit derogationem consuetudinis concedendi quasdam inhibitiones ad tempus, quia rescivit admitti in Tribunalibus Metropolitanorum, & Nunciaturæ Apostolicæ appellationes, & concedi inhibitiones temporarias sinè exhibitione sententiæ, à qua appellabatur, sine transportatione Actorum, sine citatione Partis, sine ulla causæ cognitione, adeoque contra Constitutionem Innocentii IV., contra præscriptum Sacri Concilii Tridentini, & contra decretum Clementis VIII. Id quod sicut aliàs improbaverat Nuncius in illis Regnis Apostolicus Fachenettus (44), itidemque improbant Doctores Hispani (45); Ita etiam nullo pacto tolerandum censuit Innocentius XIII.; itemque Sanctitas Vestra, quæ ejus Constitutionem confirmavit, & quatenus opus esset, innovavit, ac inviolabiliter observari præcepit.

58. Frustra verò in supplici libello Capitulorum obtenduntur spiritualia incommoda, & pericula consecutura ex vetita concessione, inhibitionum ad breve aliquod tempus: Quicunque enim per sententiam sui Ordinarii censura aliqua Ecclesiastica obstrictus re-

nes iis comprehensos observetur in causis ad Curias Ecclesiasticas pertinentibus, in Regnis Hispaniarum; quacumque consuetudine, etiam immemorabili, vel quovis privilegio, aut stylo concedendi etiam quasdam inhibitiones nuncupatas temporarias pœnitùs excluso.

(44) *Barbos. ad Concil. cap. 7. sess. 22. de ref. num. 1.*

(45) *Pegas de compet. par. 1. cap. 16. n. 18. & alibi Salgad. de Reg. Protect. par. 9. cap. 10. à num. 31. & num. 47. & de supplic. ad Sanctissimum par. 2. cap. 7. num. 2. & 3. 17. 20. 30.*

reperitur, habet in promptu remedium, petendo ſcilicet ab eo humiliter beneficium abſolutionis, debitamque emendationem præſtando: Quod ſi per hunc modum fateri nolit ſe juſtè fuiſſe excommunicatum, oportet firmam manere Ordinarii ſententiam, quæ ſemper juſta præſumitur, quouſque ſervatâ normâ Decreti Clementis VIII. non fuerit à Judice appellationis revocata: Nec conſentaneum eſt eludi interim ſententias Ordinariorum, obtinendo indiſcriminatim à Superioribus inhibitiones ad certum tempus, & abſolutiones cum reincidentia, antequam ipſi Superiores quidquam reſciverint, quidquam viderint, quidquam audierint in cauſa, & de fundamentis ſententiæ ab Ordinario latæ. At ſi juxtà methodum præd. Decreti ſit locus abſolutioni ad cautelam, & cum reincidentia, hoc in Conſtitutione Innocentiana non tollitur, nec prohibetur.

59. Nec denique ad rem pertinet id, quod in eodem libello ſubiicitur circa conſuetudinem Regiorum Tribunalium rogandi Epiſcopos, ut ad certum tempus Reum abſolvant; Nam quamvis certum ſit hanc praxim à Sede Apoſtolica minimè approbari, ſatis tamen etiam conſtat nihil de ea agi in Conſtitutione Innocentii XIII., quæ refertur ad Decreta Clementis, & Urbani, quorum primum loquitur tantummodo de Tribunalibus Eccleſiaſticis, alterum verò ſolùm de Tribunali Auditoris Cameræ, aliiſque Romanæ Curiæ, proindeque nonniſi de Cauſis ad Curias Eccleſiaſticas ſpectantibus.

60. Hucuſque, Beatiſſime Pater, ſermo habitus eſt de decem Capitibus Conſtitutionis ad Capitula Cathedralium Eccleſiarum non pertinentibus. Nunc verò accedendum ad

quin-

quinque alia, quæ ſpectare ad ea poſſunt. Ex his igitur primum (quod tertium in Conſtitutione locum tenet) tractat ſervitium Eccleſiis, præſtandum ab Alumnis Seminariorum Epiſcopalium (46). Porrò eorum inſtitutio demandata à Sac. Concilio Tridentino in *cap.* 18. *ſeſſ.* 23. *de reformat.* eò ſpectat, -- *ut hæc Collegia Dei Miniſtrorum perpetua Seminaria ſint* --. Itaque ad hoc aſſequendum ſubiungit Sancta Synodus -- *Ut verò in eadem Diſciplina Eccleſiaſtica commodius inſtituantur, Tonſura ſtatim, atque habitu Clericali ſemper utentur, grammatices, cantus, computi Eccleſiaſtici, aliarumque bonarum artium diſciplinam diſcent; Sacram Scripturam, libros Eccleſiaſticos, Homilias Sanctorum, atque Sacramentorum, maximè quæ ad confeſſiones audiendas videbuntur opportuna, & Rituum, ac Cæremoniarum formas ediſcent* --. Ne autem deeſſet tempus ad hiſce ſtudiis vacandum, non aliud ſervitii Eccleſiæ præſtandi onus injunctum iis fuit, quàm hoc -- *Cathedrali, & aliis loci Eccleſiis diebus feſtis inſerviant* --. Cum igitur Innocentius intellexerit nonnulla in Hiſpaniis eſſe Epiſcopalia Seminaria, quorum Alumni aſſiduo, & quotidiano Eccleſiarum Cathedralium ſervitio addicti adeò erant, ut ſpatium non haberent dandi operam ſtudiis à Sacr. Concilio præſcriptis, & ad Dei Miniſtros, Animarumque Rectores formandos omninò neceſſariis, itemque enixè injunctis à Sanctitate Veſtra in *Concilio Rom. Tit.* 30. *Cap.* 1. ac in Conſtitutione relata in ejus appendice *pag.* 292. idcircò Decretum illud Sac. Concilii innovavit, ſtatuendo illud ipſum, quod in eo præfinitum erat.

61. Quod ſi quæ alicubi ſint Seminaria diverſa ab Epiſcopalibus ex vi memorati Concilii inſtitutis, jam de hoc alio Seminariorum ge-

(46) C A P. III. *Conſtitutionis Innoc. XIII.* Cum autem Clerici, qui in Epiſcopalibus Seminariis educantur, ut commodiùs ad literarum, Sacrarumque rerum ſtudium operam conferre, aliiſque à Concilio Tridentino præſcriptis addiſcendis magis aſſiduè incumbere poſſint, teneantur juxtà ejuſdem Concilii Decretum diebus tantum feſtis Cathedrali, aliiſve loci Eccleſiis inſervire: hanc quidem ſervitii per eos obeundi rationem ſervari in omnibus Hiſpaniarum Diœceſibus, necnon ipſos generalibus dumtaxàt totius Cleri ſupplicationibus, ſivè Proceſſionibus intereſſe volumus, & mandamus; ſublata quacunque majoris ſervitii conſuetudine, etiam immemorabili, poſtpoſitaque etiam quacunque appellatione, aut inhibitione. Si quod autem Seminarium reperiatur, in cujus fundatione alitèr cautum eſſet ob adjectam gravioris ſervitii legem ab illo, qui Seminarium ipſum fundaverit, ſeù dotaverit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit; Epiſcopi ad Nos, & pro tempore exiſtentem Romanum Pontificem id referant, ut deſuper opportunè provideri valeat.

genere Constitutio non loquitur. Et rursùs si quæ etiam ex iisdem Episcopalibus sint, in quorum fundatione, vel dotatione imposita fuerit lex gravioris servitii, non ea per Constitutionem abrogatur, sed id referre jubentur Episcopi ad Romanum Pontificem, ut ab eo provideatur, prout expedire judicaverit. Percipi itaque non licet, quidnam sit in hoc Constitutionis Capite, per quod lædantur jura Capitulorum, quæ servitium à dictis Alumnis impendendum non alio titulo possunt exigere, quàm aut ex vi Concilii Tridentini, aut ex lege adiecta in fundatione, sivè in aliqua speciali dotatione; Nec cæteroquin rationi, itemque nec menti Sac. Concilii Tridentini congruens est, quod Alumni Seminariorum Episcopalium, qui aluntur ex Decimis Ecclesiarum, subrogentur in locum illorum Ministrorum, quorum operâ anteà utebantur Ecclesię Cathedrales, stipendio iis assignato, adeo ut hoc cessantis stipendii commodo potiri opulentissimæ ipsæ Ecclesiæ deberent.

62. Secundum ex Decretis, quæ respicere possunt Capitula (& in Constitutione est decimumtertium) agit de honore, pręeminentia, & auctoritate Episcopis competente in suis Ecclesiis (47), eique facem præfert Sac. Concilium Tridentinum *Cap. 6. sess. 25. ac reformat.* in hæc verba -- *Episcopis præterea ubique is honor tribuatur, qui eorum dignitati par est, eisque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & aliis actibus publicis sit prima sedes, & locus, quem ipsi elegerint, & præcipua omnium rerum agendarum auctoritas* -- : Additâ deinde hac amplissima derogatione -- *Non obstantibus quoad supradicta privilegiis, etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus, etiam immemorabilibus, sententiis, juramentis, concordiis,* *quæ*

(47)
CAP. XIII.
Constitutionis Innoc. XIII.
Cum ad præscriptum quoque Tridentinæ Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum Dignitati convenit, eisque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & aliis actibus publicis primus locus esse debeat, & præcipua omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus id religiosè, ac perpetuò observari in omnibus actibus adeò justæ hujusmodi præeminentiæ, & auctoritati consentaneis, non obstantibus privilegiis etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus, etiam immemorabilibus, sententiis, juramentis, concordiis, quæ suos tantum obligent Auctores.

quæ tantum suos obligent Auctores.

63. Vident quidem Capitula nedùm sententię, sed etiam verbis ipsis Tridentinæ Synodi perfectè consonantem esse Innocentianam Constitutionem, quæ itidem conformis est cum Concilio Toletano anni 1582. à Sede Apostolica confirmato, cujus *Decretum* 19. *Act.* 3. his verbis conceptum est -- *Episcopis in Choro, & Capitulo prima Sedes, & locus, quem ipsi elegerint, præcipua omnium rerum agendarum auctoritas, convocandi Capitula, si adsint, vota exquirendi, & juxta ea concludendi, potestas prima esse debet, ut Sacro Concilio Tridentino sancitum est* --, quemadmodum videre est apud Card. de Aguirre *Concil. Hispan. tom.*4. *pag.*213. Itaque Capitula impugnandæ Constitutionis ausam quærunt, non ex eo, quod ibidem statuitur, sed ex eo, quod inde ab Episcopis inferri, contendique forsan posse opinantur: Quæ tamen reclamationis ineundæ ratio nova certè est, nec talis, quæ itidem non voluisset à Capitulis proponi statim post promulgationem Concilii Tridentini. Expectent ergo, ut experimento comperiant, an hæc, quæ animo fingunt, re ipsa Antistites excitent, & tunc demum, si minus consentanea fuerint, de recursu ad Sedem Apostolicam habendo cogitent. Cęterùm Capitula ipsa non ignorant, quàm alieni consueverint esse in Hispania Antistites à suscipiendis consiliis, quæ tranquillitatem, & concordiam cum suis Capitulis perturbare possent, quotque usus, dum Sedes Episcopales vacant, à Capitulis invectos conniventibus deinde oculis tolerent, ut à forensibus controversiis abstineant, atque in quiete versentur, Pastorali suo muneri tranquilliùs vacaturi.

64. Tertium Decretum Capitula attingens

(& in Conſtitutione undecimum) loquitur de Sacris Ordinationibus in Cathedrali Eccleſia habendis (48.); nec in eo aliud legitur, quàm quod habetur in Sacro Concilio Tridentino *Cap.* 8. *Seſſ.* 23. *de reformat.* his verbis -- *Ordinationes Sacrorum Ordinum ſtatutis à Iure temporibus, ac in Cathedrali Eccleſia, vocatis præſentibuſque ad id Eccleſiæ Canonicis, publicè celebrentur; ſi autem in alio Diœceſis loco, preſente Clero loci, dignior quantum fieri poterit, Eccleſia ſemper adeatur* -- Hujus igitur Decreti, adeoque etiam Conſtitutionis illi omninò conformis diſpoſitionem impugnari non poſſe probè intelligunt Capitula, ſed moliuntur excitare tot dubia circa illius exequendæ modum, ut executionem ipſam declinent, ac impediant: Quod tamen an deceat, nemo percipere poteſt meliùs Sanctitate Veſtra, quæ per quadraginta, & ampliùs annorum ſpatium Epiſcopales functiones tanta cum dignitate, & celebritate obivit.

65. Quartum Decretum (quod in Conſtitutione eſt vigeſimum) inculcat obſervationem Cæremonialis Epiſcoporum, Ritualis Romani, & Rubricarum Miſſalis, ac Breviarii (49.), eliminatis, ſiqui contra hæc irrepſerint, abuſibus: Id quod graviſſimis etiam verbis injunxit Sanctitas Veſtra in Concilio Romano *Tit.* 15. *Cap.* 1. Contrariæ verò conſuetudini jam expreſsè derogabant Bullæ aliorum Pontificum, eamque etiam ſubſtulit Sanctitas Veſtra in eodem Concilio Romano; proindeque nihil in Conſtitutione habetur, quod querimoniis occaſionem præbere poſſit. Itaque non refragatur Decretum Congregationis *Sac. Rit.* à Capitulis laudatum, quo declaratum fuit non derogari à Cæremoniali Epiſcoporum conſuetudinibus immemorabilibus, quando conſue-

tu-

(48)
C A P. XV.
Conſtitutionis Innoc. XIII.

Noverint autem Epiſcopi ſe debere per ſemetipſos, ſecluſo ægrotationis caſu, Ordines conferre, & Sacrorum Ordinum collationem ſtatutis à jure temporibus, ac in Cathedrali Eccleſia, vocatis, & adſtantibus Canonicis, publicè habendam eſſe; vel ſi in alio Diœceſis loco, ſemper tamen in Eccleſia, quantum fieri poterit, digniori, & præſente Clero ejuſdem loci.

(49)
C A P. XX.
Conſtitutionis Innocentii XIII.

Epiſcopi inſuper abuſus omnes, qui in Eccleſiis, aut Sæcularibus, aut Regularibus contra præſcriptum Cęremonialis Epiſcoporum, & Ritualis Romani, vel Rubricas Miſſalis, & Breviarii irrepſerint, ſtudeant omnino removere. Et ſi adverſus ea, quę in dicto Cæremoniali ſtatuta ſunt, conſuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat; poſtquam recognoverint, aut eam non ſatis probari, aut etiam probatam ſuffragari, utpote irrationabilem, de jure non poſſe: executioni eorum, quæ in dicto Cæremoniali conſtituta ſunt, diligenter incumbant, nec ulla ſuſpenſiva appellatio admittatur.

tudines sint laudabiles; nam Constitutio tollit quidem consuetudines irrationabiles, non autem illas, quæ laude dignæ sint, quæque idcirco, si præservatæ intelliguntur in Cæremoniali, multò magis illæsæ remanent ex vi Constitutionis.

66. Restat agendum de ultimo Constitutionis Capite. Admonetur ibidem in primis Hispanica Natio de obligatione servandi omnia Sacri Concilii Tridentini Decreta (50.): Et huic quidem admonitioni applaudent Capitula, quæ affirmant sanctiones illius Concilii jam in Hispania observari, sed addunt eas esse observandas in eum sensum, & modum, in quo esse intelligendas demonstravit anteacti temporis consuetudo. Verùm enim vero si explicatio qualitercunque petenda esset ab usu, jam nulla esse posset differentia inter observationem Concilii Tridentini, & illius non observationem, nam semper dici itidem posset ejus Decreta observari, sed tamen intellecta juxta praxim tali, vel tali modo, scilicet verè contrario dispositioni, & menti ipsius Sanctæ Synodi. At non hæc est recta ratio observandi, & exequendi Conciliaria Decreta, sed eorum executio præstanda est juxta sensum declaratum, vel per Rescripta Sac. Congregationum, vel per Apostolicas Constitutiones, inter quas numeratur illa Innocentii XIII., de qua nunc agitur, & altera confirmatoria Sanctitatis Vestræ. Ad Sedem quippe Apostolicam pertinet interpretari, & declarare Sacrum Concilium Tridentinum, rectamque illius exequendi normam denunciare, nullo etiam numero habita privati alicujus Doctoris diversa opinione.

67. Pergit Constitutio ad submovenda quæcunque executionis impedimenta (51.). Et sanè quantùm attinet ad contraria Privilegia,

(50)
C A P. XXVII.
Constitutionis Innoc. XIII.
Enixè denique, & ex intimo Paterni cordis Nostri sensu omnes è religiosissima Hispanica Natione monemus, ut memores sint teneri se exactè, firmitèr, & cum effectu observare etiam omnia, & singula in cæteris omnibus ejusdem Tridentini Concilii Decretis sancita.

(51)
IDEM CAP. XXVII.
Constitutionis Innoc. XIII.
Et ne eorum executio posthac ullo

ullo modo impediatur, aut retardetur; decernimus, ac declaramus nullum pro impedienda, aut ſuſpendenda executione Conciliarium ſanctionum ejuſmodi, aut Decretorum, quæ ab Ordinariis edita fuerint pro executione paritèr eorum, quæ in ipſo Concilio ſtatuta ſunt, ſuffragari poſſe, ac debere contrarium Privilegium, quod ante prædicti Concilii promulgationem à Sede Apoſtolica obtentum fuerit, niſi etiam poſt ipſum Concilium fuerit in forma ſpecifica ab eadem Apoſtolica Sede confirmatum, vel novitèr conceſſum, itemque obſtare non poſſe ullum Statutum, vel Concordiam, quæ à prædicta Apoſtolica Sede ſpecialitèr confirmata non ſit, neque quemcumque longævum non uſum, aut contrariam conſuetudinem, vel præſcriptionem etiam centenariam, vel immemorabilem, niſi forſan prę fatæ conſuetudinis, aut præſcriptionis materia capax ſit, & inſuper conſuetudo, aut præſcriptio immemorabilis probata jam ſit, & admiſſa à competenti Judice per tres Sententias conformes, vel per unam, quæ in judicatum tranſierit, nec demum quamcumque appellationem, ſivè inhibitionem etiam temporariam.

gia, quæ ante Concilium Tridentinum eſſent impetrata, nec tamen poſt illud ſpecificè confirmata, aut de integro conceſſa, jam eorum abrogatio nedum habetur expreſſa in pluribus ejuſdem Concilii Decretis, ſed etiam univerſim, fuſiuſque in Conſtitutione 94. Pii IV. quæ incipit: *In Principis Apoſtolorum*: ubi commemoratis ſingulis Privilegiorum titulis, generibuſque Perſonarum, quæ illis donatæ eſſe potuerint, ſubiungitur -- *Motu proprio, & ex certa ſcientia, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, quod eadem omnia, & ſingula Privilegia, exemptiones, immunitates, facultates, diſpenſationes, Confeſſionalia, mare magnum, & aliæ gratiæ in his omnibus, & ſingulis, in quibus illa ſtatutis, & decretis Concilii hujuſmodi contrariantur, ipſo jure revocata, caſſata, & annullata, ac ad ipſius Concilii terminos, atque limites reducta ſint, & eſſe cenſeantur, nec quidquam adverſus ipſa Decreta, & Statuta, quominus ubique, & apud omnes obſerventur, in aliquo ſuffragari poſſe, ſed ea perindè haberi, & reputari debere, acſi nunquam emanaſſent, auctoritate Apoſtolica tenore præſentium declaramus, ac etiam ſtatuimus.*

68. Quo verò ad abrogationem cujuſcunque vel longævi non uſus, vel contrariæ conſuetudinis, vel præſcriptionis, etiam centenariæ, vel immemorabilis, animadvertendum primo loco eſt, quod Conſtitutio adiicit hujuſmodi exceptionem -- *Niſi forſan præfatę conſuetudinis, aut præſcriptionis materia capax ſit, & inſuper conſuetudo, aut præſcriptio immemorabilis probata jam ſit, & admiſſa à competenti Judice per tres ſententias conformes, vel per unam, quæ in judicatum tranſierit* --. Cęterum quamcunque contrariam conſuetudinem fuiſſe ſublatam ſatis conſtat, tùm ex ipſis Concilii Tridentini Decretis, quorum plu-

plurima præseferunt peculiarem abrogationem consuetudinis quoque immemorabilis, tùm etiam ex Bulla Pii IV. confirmatoria ejusdem Sac. Concilii, quæ incipit; *Benedictus Deus*; quæque sic habet: *Mandamus autem in virtute sanctæ obedientiæ, & sub pœnis à Sacris Canonibus constitutis, aliisque gravioribus, etiam privationis, arbitrio nostro infligendis, universis, & singulis Venerabilibus Fratribus nostris Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, & aliis quibusvis Ecclesiarum Prælatis, cujuscunque status, gradus, ordinis, & dignitatis sint, etiamsi Cardinalatus honore præfulgeant, ut eadem Decreta, & Statuta in Ecclesiis suis, Civitatibus, & Diœcesibus in judicio, & extra judicium diligenter observent, & à Subditis, ad quos quomodolibet pertinet, inviolabiliter faciant observari: Contradictores quoslibet, & contumaces per sententias, censuras, & pœnas Ecclesiasticas, etiam in ipsis Decretis contentas, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam si opus fuerit, brachii Sęcularis auxilio* -- Et infra -- *Decernentes nihilominus irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari* --. Quamobrem si contraria consuetudo præcessisset promulgationem Concilii Tridentini, jam hæc est certè sublata, nam alioquin inanis, ac superflua extitisset universa reformatio in ipso constituta, si inposterum licere valuisset fieri, ac servari id, quod antea fieri, & servari consueverat. Post ejusdem verò Concilii promulgationem inchoari, ac stabiliri legitima in contrarium consuetudo non potest, quia omnibus contrariis actibus resistit, omnemque vim adimit memorata clausula, quæ ex Pontificia potestate illos irritat (52). Hæc autem locum pariter obtinent circa Sacros Ritus, Cæremo-

(52) *Francesc. Pastor. Regul. par. 1. claus. 4. num. 12. & de Eccl. Cathedr. cap. 28. num. 336. & seq.* Fa-

Fagnan. in cap. ad hæc num. 34. & seq. de Relig. Domib. Pignatell. consult. 16. num. 4. tom. 7. Gonzales ad Regul. 8. Cancell. glos. 15. num. 37. Card. de Luca de Jurisdict. disc. 42. num. 85. Monacell. formul. legal. par. 3. tit. 2. formul. 6. num. 13. Rot. decis. 894. & seq. cor. Dunoz. Jun. & decis. 29. n. 12. in Mantiss. ad ornat. Card. de Luca de Jurisd. tom. 1. & in Colonien. Canonicatus S. Ursulæ 10. Jan. 1718. §. Haud relevante cor. Foscaro, & in Tridentina Archipresbyteratus 4. Junii 1723. §. Nec valuit coram R. P. D. Gamaches, & in Compostellana Parochiali 2. Julii 1725. §. Minusque coram Reverendissimo Aldrovando, & in Calaguritana Quartæ Funeralis de Naxera 19. Februarii ejusdem anni §. Atque hinc cor. Cerro, & in Colonien. Canonicatus 13. Maii 1726. §. Quatenus cor. eod.

monias, & Rubricas; nam Clemens VIII. in *Constit.* 69., & Innocentius X. in *Constitut.* 42. expressè derogaverunt quibuscunque privilegiis, consuetudinibus, & quarumvis Ecclesiarum statutis, etiam à Sede Apostolica confirmatis.

69. Mandat præterea Innocentiana Constitutio, suspendi, aut retardari executionem non debere per interpositam appellationem, reservato solùm recursu in *devolutivo*. In hoc autem consonat illa non solùm Decretis Concilii Tridentini, quorum multa expressè jubent appellationem ad effectum suspensivum attendendam non esse, verùm etiam prædictæ Bullæ Pii IV., quæ & confirmans, & observari præcipiens omnia Conciliaria Decreta, addidit clausulam illam -- *Appellatione postposita* --

70. Atque hinc perperam inquit Auctor supplicis libelli Capitulorum nimis asperum esse, quod à possessione, in qua ab immemorabili tempore reperitur, deturbari quis possit per decretum Episcopi, statìm executioni mandandum, sine remedio suspensivæ appellationis. Privatorum quippe bonorum, sive terrenarum rerum, juriumque ratio aliter prorsus se habet, ac legum, quæ circa Ecclesiasticam Disciplinam, morumque reformationem, & pro recto Ecclesiæ regimine feruntur, nec his conveniunt judiciariæ leges, vel forenses regulæ, quæ locum sibi vindicant in dirimendis quæstionibus inter privatos litigatores vertentibus. Porrò ubi Episcopus procedit ad executionem Decretorum Sacri Concilii Tridentini, & Apostolicarum Constitutionum, non gerit vices Partis collitigantis, sed fungitur munere Ministri ab Ecclesia, & ab ejus supremo Capite deputati ad præstandam, curandamque executionem eorum, quæ consti-

tu-

tuta fuerunt: Et actum jam esset de Canonicis legibus, ac de Ecclesiastica Disciplina, si valere deberet, quod proponatur contraria possessio, & manutentio possidenti debita, qualis competere possessori agrorum solet, sique Episcopus subire deberet gravissimam molestiam, itemque gravissimos sumptus in lite sustinenda per tres conformes sententias, suspensâ interim (hoc est per plures annos, quos absumere solent lites) executione. Ubi igitur fortè contenderent Capitula, executionem Decretorum Sacri Concilii Tridentini judiciariis actionum formulis, & ordinariæ litium inferendarum methodo esse committendam, quid aliud hoc sibi vellet, quàm Decreta ipsa effectum, & executionem numquam sortiri? Lites quippe horrent, ut par est, & aversantur Episcopi, cum suis potissimum Capitulis, ne animorum conjunctio ad publicum spirituale bonum adeò proficua labefactetur; ne ipsi Episcopi distrahantur à Diœcesibus, ut oportet, lustrandis, gubernandisque; ne pauperibus vitæ præsidia diminuant, conversis in lites sustinendas Ecclesiarum suarum proventibus; ne etiam videant grande æs alienum hac de causa à Mensis Capitularibus contrahi; quibus ut occurratur malis, lites si fuerint institutæ, tandem Capitulorum arbitratu componuntur, sicque res in eo, in quo antea erant, statu ut plurimum remanent.

71. Satis itaque consultum omnibus est, dum Constitutio in *devolutivo* præservat recursum ad Sedem Apostolicam, ejusque Sacras Congregationes per modum dubiorum in iis discutiendorum. (53) Et hoc quidem circa ea, quæ spectant ad observationem Decretorum Sacri Concilii Tridentini, non dissidet à norma tradita à Pio IV. in Bulla ejus

(53)
IDEM CAP. XXVII.
Constitutionis Innoc. XIII.
Reservato duntaxat recursu in devolutivo ad memoratam Congregationem Cardinalium ejusdem

dem Concilii Interpretum; quibus etiam tamquam Executoribus præsentium nostrarum Literarum non solum committimus, & mandamus, ut eas, ipsarumque Decreta, & Ordinationes omnes perpetuò, & inviolabilitèr observari faciant cum eadem potestate, quæ iisdem Cardinalibus à Sede Apostolica tributa est pro executione Decretorum memorati Concilii, sed etiam privativè facultatem impertimur, quandocunque opus fuerit, interpretandi, explicandi, ac declarandi eamdem Nostram Constitutionem, omnesque, & singulas Ordinationes in ea contentas (exceptis his, quæ ad Cæremoniale Episcoporum, Rituale Romanum, & Rubricas Missalis, & Breviarii pertinent) quatenus in illis dubietas aliqua, aut difficultas emerserit; non retardata tamen interim illarum executione, adeout ante hujusmodi executionem nec ullus recursus ad eamdem Congregationem Cardinalium, nec ulla super quovis dubio consultatio promoveri possit: Decretis verò, & Declarationibus à prędicta Congregatione faciendis, postquam Nostra, aut Romani Pontificis pro tempore existentis approbatio accesserit, statìm quæcunque reclamatio, aut consultatio omninò cessare, perpetuumque silentium desuper impositum censeri debeat.

ejus confirmatoria, ubi sic habet -- *Si cui verò in eis aliquid obscuriùs dictum, & statutum fuisse, eamque ob causam interpretatione, aut decisione aliqua egere visum fuerit, ascendat ad locum, quem Dominus elegit, ad Sedem videlicet Apostolicam, omnium Fidelium magistram, cujus auctoritatem etiam ipsa Sancta Synodus tam reverenter agnovit. Nos enim difficultates, & controversias, si quæ ex eis decretis ortæ fuerint, nobis declarandas, & decidendas, quemadmodum ipsa quoque Sancta Synodus statuit, reservamus, parati, sicut ea de nobis meritò confisa est, omnium Provinciarum necessitatibus, ea ratione, quæ commodior nobis visa fuerit, providere* -- In hunc verò finem constituta fuit Sacra Congregatio Concilii, de qua in Bulla 74. Sixti V. sic habetur -- *Cardinalibus verò præfectis interpretationi, & executioni Concilii Tridentini, si quando in his, quæ de morum reformatione, disciplina, ac moderatione, & Ecclesiasticis judiciis, aliisque hujusmodi statuta sunt, dubietas, aut difficultas emerserit, interpretandi facultatem, nobis tamen consultis, impertimur &c. Item ab iisdem Præsulibus Ecclesiarum exposcat, quæ in Ecclesiis eorum curæ, ac fidei commissis Cleri, Populique morum disciplina sit, quę Concilii Tridentini decretorum, tùm in omnibus, tùm præsertim in residentiæ munere executio; quæ item piæ consuetudines, & qui omnium denique in via Domini sint progressus &c. Habeat itidem Congregatio auctoritatem promovendi reformationem Cleri, & Populi, nedum in Urbe, & Statu Ecclesiastico temporali, sed etiam in universo Christiano Orbe in iis, quæ pertinent ad Divinum Cultum propagandum, devotionem excitandam, & mores Christiani Populi ad præscriptum ejusdem Concilii componendos.*

72. Pro aliis autem dubitationibus, vel difficul-

cultatibus, quas similiter *in devolutivo* jubet Constitutio Innocentiana deferri ad Sacram Rituum Congregationem, consentaneum est hoc eidem Bullæ Sixtinæ, quæ primum dignitatem, & pondus Sac. Rituum, Cæremoniarumque exponit his verbis -- *Cum Sacri Ritus, & Cæremoniæ, quibus Ecclesia à Spiritu Sancto edocta ex Apostolica traditione, & disciplina utitur in Sacramentorum administratione, Divinis Officiis, omnique Dei, & Sanctorum veneratione, magnam Christiani Populi eruditionem, veræque Fidei protestationem contineant, rerum sacrarum majestatem commendent, Fidelium mentes ad rerum altissimarum meditationem sustollant, & devotionis etiam igne inflamment, cupientes filiorum Ecclesiæ pietatem, & Divinum cultum Sacris Ritibus, & Cæremoniis conservandis, instaurandisque magis augere* --. Ac demum de Cardinalibus, ex quibus constat, hæc Congregatio, loquens inquit -- *Controversias de præcedentia in Processionibus, aut alibi, cæterasque in hujusmodi Sacris Ritibus, & Cæremoniis incidentes difficultates cognoscant, summariè terminent, & componant.* --

73. Nec sine ingenti admiratione legi potest in supplici libello Capitulorum, quod lites numquam terminandæ vigerent, & superflua in Hispanis Regnis redderentur Tribunalia superiora Metropolitanorum, & Nunciaturæ Apostolicæ, si omnes Causæ *in devolutivo* ad S. Congregationem *privativè* deferendæ essent. Imò enim diuturnas, sumptuosasque lites præoccupat, atque amputat norma illa per Constitutionem tradita, habendi videlicet recursum ad Sacram Congregationem, vel Concilii, vel Rituum, ut auditis rationibus recurrentium statim prodeat resolutio, à Summo Pontifice deinde approbanda, si illi visum ita fuerit; atque in

 hunc

hunc modum breviter, ſine forenſibus, quæ Dei Miniſtros tantoperè dedecent, jurgiis, ſine Eccleſiaſticæ pecuniæ profuſione, & ex ſuprema Sedis Apoſtolicæ auctoritate, impoſito controverſiis fine, certò ſciant cuncti, quid ab eis fieri pro inſtituti ſui ratione oporteat.

74. Sed quid ad Capitula pertinet ſolicitudo de Tribunalibus Metropolitanorum, & Nuntiaturæ Apoſtolicæ? Metropolitani ſunt ipſimet Oratores, qui non ſua quærentes, ſed quæ Jeſu Chriſti, optant exactam Conſtitutionis obſervationem: De Curia autem Nuntiaturæ, cogitatio ſolùm ſpectat ad Sedem Apoſtolicam, quæ jam Reverendiſſimo Nuntio mandavit, ut ad Conſtitutionis executionem ſedulò advigilaret. Præterquamquod res, de quibus agitur, non ſunt tales, quæ in Tribunalibus Hiſpanis judicari poſſint, ſed exigunt declarationem, & determinationem Sedis Apoſtolicæ, quam conſuli neceſſe eſt, ubi occurrant dubitationes circa ſenſum Decretorum Concilii Tridentini, & modum ea exequendi, nec non circa Sacros Ritus, & Cæremonias: De his enim loquitur Conſtitutio, non verò universìm *de omnibus Cauſis contentioſis*, ut minùs rectè opinatus fuit Auctor libelli Capitulorum, vel ſe opinari ſimulavit, fortaſſe ut turbas excitaret, odiumque crearet Conſtitutioni: qua quidem arte non ſemel ille uſus fuit, modò etiam anxio animo figurans cenſuras ab Epiſcopis infligendas, modò tumultus in Clero concitandos denuncians, modò ſententiis exaggerans, & majora dicendo faciens ea, quæ in Conſtitutione decreta ſunt.

75. Quid plura? Sereniſſimus ipſe Rex Catholicus, antequam Conſtitutio promulgaretur, rectiſſimi, & prudentiſſimi animi ſui ſen-

ſenſum ſignificavit Innocentio XIII. his verbis -- *Suplicando que toda eſta grave dependencia venga bien reſuelta y declarada, mandando ſu ejecucion a todos los Obiſpos de eſtos Reynos, y que ninguno pueda por omiſion dejarlo de poner en cumplimiento en ſus Synodos, ni con pleitos, ni controverſias puedan ſuſpender la ejecucion, de forma que las providencias de Su Santidad puedan excuſar los Concilios Provinciales que ſe avian de celebrar, dejando ſolo el extrajudicial recurſo a Su Santidad y ſus Congregaciones por vias de conſultas y repreſentaciones deſpues de cumplido lo que Su Beatitud ordenare.*

76. Cæterum ſi Sanctitati Veſtræ videbitur ad tranquillitatem firmiùs conſervandam expedire, ut quamvis Conſtitutio jubeat recurſum deferri ad Sedem Apoſtolicam nonniſi *in devolutivo*, & poſt perfectam executionem, nihilominus mutato ordine priùs conſulatur Sedes Apoſtolica ſuper emergentibus dubitationibus, vel difficultatibus circa ea Conſtitutionis capita, quæ Capitula, & Regulares attingunt, deindeque ſequatur executio; nedum non repugnant Archiepiſcopi, & Epiſcopi Oratores, quod Sanctitas Veſtra hac in re indulgeat votis Capitulorum, vel Regularium, quin etiam ſuppliciter id rogant Sanctitatem Veſtram; tùm quia & ſua Capitula, & ipſas Religioſas familias ſingulari amore proſequuntur, eiſque quoad liceat gratificari cupiunt; tùm etiam quia per eam ordinis mutationem ſubſtantia Conſtitutionis non læditur, & brevi temporis intervallo rem omnem abſolvi poſſe confidunt, vel penès Sac. Congregationem Concilii, vel penès alteram Sacris Ritibus præpoſitam, prout dubiorum proponendorum materia poſtulabit.

77. Ad hunc tamen effectum neceſſe non eſt, quod conſociatis cunctorum Capitulorum,

&

& Religiosorum vocibus declaratio hujusmodi dubiorum nomine omnium postuletur, quasi universæ Nationis causa agatur, & quasi omnes indiscriminatim ea explicatione indigeant: Non enim una omnium ratio profectò est, sed seorsum aliqua, aut Sac. Concilii Tridentini, aut Cæremonialis, aut Ritualis præscripta, quorum observatio desideratur in altera Ecclesia, diligentissimè tamen jam observantur in altera, quemadmodum in ipso Capitulorum libello verissimè dicitur duas tantùm in tota Hispania Ecclesias esse, Murcensem nempe, & Cadicensem, in quibus non servatur Concilium Tridentinum circa modum servitii Cathedralibus Ecclesiis præstandi ab Alumnis Seminariorum Episcopalium: Ac proinde nulli locus est quæstioni quoad eas Ecclesias, in quibus jam re ipsa viget Conciliarium Sanctionum observatio, neque convenit, ut exempli causâ triginta illæ Ecclesię, in quibus tale, vel tale Sacri Concilii Decretum jam accuratè servatur, conjungantur cum illa una, in qua illud non observetur, ad tuendam communi nomine votoque contrariam consuetudinem, seu veriùs abusum, & ad declinandam in posterum illius emendationem. Ergo cum Sanctitas Vestra jam satis intellexerit ex supplicibus libellis Capitulorum, & Regularium quidquid exponere eidem Vestræ Sanctitati optabant, reliquum esse videtur, ut ea jubere dignetur, quod seorsum in casibus particularibus ab unoquoque Capitulo, & ab unaquaque Religiosa familia proponantur deinceps propriæ dubitationes, prout exigere videbitur necessitas, eæque (audito Episcopo talis Ecclesiæ) discutiantur, ac dirimantur judicio prædictæ Sacræ Congregationis, vel Concilii, vel Sacrorum Rituum.

78. Hæc

78. Hæc ſunt, Beatiſſime Pater, quæ Hiſpanorum Regnorum Antiſtites Sanctitati Veſtræ humiliter exponenda habent. Neque verò ipſi cauſam hìc agunt ſuam, nec de compendio ſuo faciendò contendunt, ſed pro ea, quam profitentur in Apoſtolicam Sedem, reverentia; pro ea, quam debent animarum ſibi commiſſarum ſaluti, ſolicitudine; pro ratione graviſſimi, quod eis impoſitum eſt, muneris; pro religione, quâ impediuntur quominùs taceant; omni ſtudio, & ope adnituntur, ut Venerandæ Sacri Concilii Tridentini Sanctiones, quarum neglectæ executionis pœnas, Deo vindice, acerbiſſimas eſſent perſoluturi, exactè obſerventur; & ne hunc in ſcopum edita Apoſtolica Conſtitutio, atque ad Eccleſiaſticam Diſciplinam reparandam, retinendamque adeò opportuna, ſperato fructu careat, optatoque fruſtretur effectu. Angit etiam eos vehementer id, quod in exemplo nimis pernicioſo Eccleſiæ pertimeſcendum videtur, ſi poſtquam Romani Pontifices ex ſupremo, quo funguntur officio, auctoritate, & jure paſcendi oves Chriſti (univerſam nempe Eccleſiam, totumque Chriſtianum Orbem), conſtituerunt ea, quæ ad rectam ejuſdem Eccleſiæ gubernationem magis expedire arbitrati ſunt, detur locus reclamandi promulgatis Conſtitutionibus, & ſaluberrimis legibus, arrepta per aliquem hominem libertate, ac licentiâ ſcribendi (ut modò fit in utroque libello Capitulorum, ac Regularium) mutuato publico, communique nomine.

79. Quod ſi demum Regularium conſilia eò ſpectent, ut per viam novæ gratiæ, vel novi privilegii à Sanctitate Veſtra impetrent ea, quæ alioqui nec jure ſuo, nec juſto ullo titulo, nec vi Privilegiorum jam abroga-

gatorum ipsis competerent, dignetur Sanctitas Vestra sapientissimo animo suo reputare, quod privilegia sunt vulnera legum; quod de nativa Episcoporum jurisdictione, & auctoritate detraheretur quidquid ampliùs concederetur Regularibus; quod si Regularium merita in Ecclesiam multa sunt (ut verè sunt maxima), non minora tamen (ut levissimè dicatur) sunt merita Episcoporum, qui sustinent onus Angelicis humeris reformidandum; quod denique (& hoc quidem caput est, & summa rei) novum quodcunque privilegium, vel veterum jam revocatorum instauratio secerni non posset à spiritualibus rationibus Ovium, quarum regimen Episcoporum fidei concreditum est, & quarum sanguinem de Episcoporum manibus Jesus Christus est requisiturus.

80. Faxit Deus, Optimus Maximus, ut Catholicæ Ecclesiæ bono incolumis conservetur multos in annos Sanctitas Vestra, à qua Apostolicam Benedictionem Archiepiscopi, & Episcopi Hispaniarum, ad Pontificios prostrati pedes, venerabundi exposcunt.

Letter a di S. M. a favore delli Capitoli, e Regolari.

ATtese le replicate istanze, e rappresentazioni fatte al Re sulla Bolla *Apostolici Ministerii* spedita dalla Santità d' Innocenzo XIII. sì per parte delle Religioni Monacali, e Mendicanti di questi Regni, come anche dalle Chiese Metropolitane, e Cattedrali di Castiglia, e Leone; ha Sua Maestà permesso, che le medesime propon-ghino à Sua Santità tutti i dubbj, che gli occorressero rimettendoli al loro Agente Generale in cotesta Corte; e che le Religioni ne i punti, ne' quali giudicano vulnerarsi i loro privilegj, scrivino le loro ragioni, a qualcuno de' Procuratori Generali, che costì anno, facendo anche lo stesso le Ordini Militari; E mi ha ordinato Sua Maestà prevenga a V. S. tutto ciò, e che V. S. in suo real nome supplichi riverentemente Sua Beatitudine degnisi attenderli con benignità in quello che giudicasse conveniente, manifestando a Sua Santità, che non ostante il desiderio che Sua Maestà ha avuto di compiacere a Sua Beatitudine nell' osservanza di questa Bolla, è mossa a farle questa Supplica dal desiderio della pace dello Stato Ecclesiastico, e tranquillità delle Chiese, in vigore delle difficoltà suscitate, e timore, che proseguischino le inquietitudini. Tutto ciò participo in suo real nome a V. S. affinche ne rimanga intesa, e l'esseguisca. Dio guardi a V. S. molti anni &c. Madrid 24. Agosto 1726. -- *D. Giuseppe Rodrigo -- Sig. D. Felice Corneco --*

Cart a de S. M. a favor de los Cavildos, y Regulares.

POr las repetidas instancias, y representaciones, que se han hecho al Rey con motivo de la Bulla *Apostolici Ministerii* expedida por la Santidad de Innocencio XIII. asi por las Religiones Monacales, y Mendicantes de estos Reynos, como por las Yglesias Metropolitanas, y Cathedrales de Castilla, y Leon, ha venido su Magestad en que estas propongan à su Santidad todas las dudas, que se les ofrecieren remitiendolas al Agente General de ellas en esta Corte, y en que las Religiones en los puntos en que juzgan vulnerados sus privilegios, escrivan sus razones à algunos de los Procuradores Generales, que ai tienen practicandose tambien lo mismo por los Ordenes Militares. Y me ha mandado su Magestad prevenir à V. S. de esto, y que en su real nombre haga V. S. à su Santidad la mas reverente suplica à fin de que su Beatitud se digne atenderlos con benignidad en lo que juzgare conveniente, manifestando à su Santidad que no obstante el desseo que hà tenido S. M. de complacer à su Beatitud en la observancia de esta Bulla, le mueve a esta suplica el deseo de la paz del Estado Ecclesiastico, y sosiego de las Yglesias en vista de las dificultades, que se han suscitado, y el temor de que prosigan las inquietudes. Lo que participo à V. S. de su real orden para su inteligencia, y cumplimiento. Dios guarde à V. S. muchos años como deseo. Madrid 24. de Agosto de 1726. -- *D. Joseph Rodrigo -- Señor D. Felix Cornejo --*

Let-

Car-

Lettera di S. M. a favore delli Arcivescovi, e Vescovi.

COn carta de' 24. del corrente prevenni V. S. delle istanze fatte al Re dalle Chiese Metropolitane, e Cattedrali de' Regni di Castiglia, e Leone; e dalle Religioni Monacali, e Mendicanti sulla Bolla *Apostolici Ministerii*, e la supplica, che doveva V. S. fare in nome di Sua Maestà a Sua Santità, acciò che si degnasse benignamente attenderle in quello, che giudicasse conveniente, manifestando a Sua Beatitudine, che non ostante il desiderio, che Sua Maestà ha avuto di compiacere a Sua Santità nell'osservanza di questa Bolla, vien mosso a fargli questa supplica dal desiderio della pace dello Stato Ecclesiastico, e tranquillità delle Chiese in vigore delle difficoltà suscitate, e il timore, che proseguischino le inquietitudini; Et egualmente attendendo Sua Maestà a quello che in quest' occasione gli è stato rappresentato dall'Arcivescovi, e Vescovi, ordina Sua Maestà, a V. S. ch'in suo real nome faccia la stessa supplica a Sua Beatitudine, acciochè nel tempo, che si vedranno i dubbj, e proposizioni delle Chiese si degni udire le rappresentanze, che per mezzo de' loro Procuratori gli faranno l'Arcivescovi, e Vescovi. Ciò participo a V. S. di suo real ordine, acciò ne resti intesa, e l'adempisca. Dio guardi a V. S. molti anni &c. Madrid 31. Agosto 1726. -- *D. Giuseppe Rodrigo* -- *Sig. D. Felice Corneo* --

Carta de S. M. a favor de los Arzobispos, y Obispos.

EN carta de 24. del corriente previene à V. S. las instancias, con que havian recurrido al Rey las Yglesias Metropolitanas, y Cathedrales de los Reynos de Castilla, y Leon, y las Religiones Monacales, y Mendicantes, con motivo de la Bulla *Apostolici Ministerii*, y la suplica que V. S. havia de hacer à su Beatitud en nombre de su Magestad à fin de que se dignase atenderlas con benignidad en lo que jurgasse conveniente, manifestando a su Santidad que no obstante el deseo, que su Magestad hà tenido de complacer à su Beatitud en la observancia de esta Bulla le movia à esta suplica el deseo de la paz del Estado Eclesiastico, y sosiego de las Yglesias, en vista de las dificultades, que se han suscitado, y el temor de que prosigan las inquietudes; y atendiendo igualmente su Magestad a lo que se le ha representado con esta ocasion por los Arzobispos, y Obispos, ordena S. Magestad à V. S. que en su real nombre haga V. S. a su Santidad la misma suplica, paraque al tiempo de verse las dudas, y propuestas de las Yglesias se digne oir las representaciones, que haran los Arzobispos, y Obispos por medio de sus Procuradores. Lo que participo à V. S. de su real Orden para su inteligencia, y cumplimiento. Dios guarde à V. S. muchos años como deseo. Madrid 31. de Agosto de 1726. -- *D. Joseph Rodrigo* -- *Señor D. Felix Cornejo* --